

Jale Erdoğmuş

- şiirler -

Yayın Tarihi:

27.11.2025

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Jale Erdoğmuş

Filozof Sosyolog

05.12.1979 tarihinde İstanbul'da doğdu. Elinden kalemi kağıdı düşürmeyen şair, Psikoloji, kişisel gelişim, kuantum düşünce tekniği, tasavvuf vb. türden kitaplar okumayı sever.

Eğitim ve Hobileri:

Lise eğitimini

İstanbul / Okmeydanı İ.T.O. Anadolu Tic. M. Lisesi'nde aldı.

(1 yıl İngilizce hazırlık + 3 /

Dış Ticaret)

Muğla Üniversitesi İ.İ.B.F.

Muğla M.Y.O. Dış Ticaret,

Eskişehir Anadolu Üniversitesi İ.İ.B.F. İşletme,

Eskişehir Anadolu Üniversitesi SOSYOLOJİ,

2010 yılında Kanada/Toronto LSC'de Dil eğitimi,

2018 yılında Siyaset Akademisi,

2020 yılında Fütüristler Derneği 1 Mart Gelecek Günü Semineri,

2024 yılında İstanbul Üniversitesi Uzaktan Eğitim kapsamında Dijital

Pazarlama Yönetimi Sertifika eğitimleri almıştır.

Çeşitli sitelerde Köşe Yazarlığı ve içerik üretici yazarlığı yapmıştır.

Yüksek lisans eğitimine devam etmektedir.

Medya Sosyolojisi üzerine araştırmalar yapmaktadır.

“aşka Düşenin Sırrı”

Bir gece gönül dedi: “Ey kalp, kime yanarsın?”
Dedim: “Bir isme, ama o isimde ben yokum.”

Sevda sanırdım tenin kokusunu,
meğer o kokuda gizlenmiş Rahmân'ın soluğu.

Her bakışta bir perde kalkar,
her perde ardında bin âlem yanar.

Ey aşk! Sen ateşsin ama yakmazsın,
senin yakışın, yakarak diriltmektir.

Beni benden al, yine bana getir;
benliğimi eritirken senliğe döndür.

Külüm senin rüzgârında savrulsun,
çünkü varlık ateşinde pişmeyen ham kalır.

Bir damla idim — deniz oldum adında,
deniz oldum — yine ararım kaynağımı.

Bilirim, vuslat bir varış değil,
her dönüşte yeniden yanmaktır o kapıda.

Jale Erdoğmuş

“köl ve Su Arasında”

Bir sessizlik var adında,
kalbimin en yorgun yerinde bekleyen.
Ne kadar unutsam da,
bir iz kalıyor — suyun taşta bıraktığı gibi,
usulca ama geri dönölmez.

Sevda, bazen bir yara değil,
yaranın içindeki yankıdır.
Sende yankılanan sesim,
bende sustuğum bin yılın karşılığı.

Sana dokunmadım belki,
ama dokundu kalbim —
bir gülün gölgesine bile ağlayacak kadar ince.
Aşk, bazen sevmek değil,
kendinde kaybolmayı göze almak.

Ve ben...
kendimi sende kaybettim,
senin hiç bilmediğin bir derinlikte.

Jale Erdoğmuş

Adam Gibi Sevmek (anonim)

Adam gibi sevenin uykuları hep yarımdır,
çünkü hayal kurmaktan,
düşünmekten uyuyamaz.
Sigarayı sonuna kadar içer ama bittiğinin farkına bile varmaz.
Sevdiğinin gülüşü gelmiştir gözünün önüne
Şiir kokar tepeden tırnağa.
Adam gibi sever.
Telefonun çalmasını beklemez.
Gurur dinlemez.
Kül olmuş bir yangından vazgeçmez.
Düştüğü toprağı sever.
Göz kapaklarına asar sevdiğinin fotoğrafını. Adam gibi sevmek cinsiyet barındırmaz.
Her erkek, her kadın adam gibi sevebilir.
Adam gibi sevenin ölümü de olmaz.
Yanar ama bir damla su beklemez.

Jale Erdoğmuş

Adını sen koy

Gecenin demi vurmuş yüreğime,
İçli bir şarkı çalıyor radyoda,
"Bir bahar akşamı rastladım size" diyor Zeki Müren,
Hayaller içinde yüzüyorum,
Yüzme bilmediğim halde!
Şana ilk rastlayışımı hayal ediyorum,
İçimi ılık bir meltem esintisi kaplıyor,
Aklıma sen gelince,
Hafif bir tebessümle iç geçiriyorum derinden,
Seni ne kadar çok özlediğimi farkediyorum,
Ve susuyorum
Mahsunlaşıyorum
Bir sessizlik çöküyor yalnızlığıma,
Hüzünleniyorum

Jale Erdoğmuş

Aşk mevsimimdeyim

Aşkın mevsimi yok derler ya
Benim içimde kış olsa bile hep bahar açar
Kalbim çarpıyor onun adını duyunca
Damarlarımda bir sevinç dolaşıyor, deli gibi
Yüzüm kızarıyor adını düşünürken
Sanki herkes biliyormuş gibi
Ve ben utaniyorum
Çocuk masumiyetinde, gülümseyerek

Onu düşündüğüm her an
Kendi kendime gülümsüyorum
Başka hiçbir şeyin önemi yok
Yeter ki yüreğim hissetsin
Yeter ki içim sıcaklık kıpırtılarla dolsun
Yeter ki dinlediğim şarkıyı ona armağan edeyim
Onun sevdiği her şeyi ben de sevmeye başlıyorum

Özlüyorum onu
Çok özlüyorum
Ve işte o an
Biliyorum, benim mevsimim başlamış
İçimde açan bahar, kalbimde çarpan bir aşk
Benim...
Aşk mevsimim

Jale Erdoğmuş

Aşk neydi?

Beynin uydurduğu bir duygu muydu acaba aşk?
Yoksa sadece yaşayanı hissettiği ve anlamlandıramadığı görünmez BİR kafes miydi?
Sevdiğinin yüreğine mühürlendiğin bir ızdırap mıydı?
Neydi aşk?
Karşılıklı olduğunda güzelleşen,
İlgisini yitiren için çirkinleşen,
Hissedene değerli olan,
Hissetmeyen de can sıkıcı bir şey miydi?
İki güzel kalbin birbiri için çarpmasıyla oluşan büyük bir fırtınaydı belki de..
Gözlerin birbirine kenetlenmesiyle tutuşan bedenlerin tutkuyla kördüğüm olmasıydı
veya kendini kaybedişindi umarsızca,
Aşk kendinden vazgeçti, beynin hipnoz edilişi, yüreğin yanmasıydı, yanındayken bile
çok özlemektir, hasret kalmaktır tenine,
Ruhuna dokunmaktır.. Nedensiz niçinsiz sebepsiz var olmaktır sevdiğinle.. Mantığa
sığmayan bir şekilde birlikte yeniden doğmaktır. Madalyonun İki tarafı gibiydi aşk bir
yanı mutluluk ve ayakların yere değmemesiyle bulutların üstünde uçmaktır "I can fly top
of the clouds" demektir evrensel diliyle,
Diğer yanındaysa hüsrana, hayal kırıklığı, ağırlığı altında ezilmek, hasretinden
kavrulmak, istenmediğini bile bile sevmeye devam etmektir bi umut birgün geri döner
diye hevesle beklemektir. Kavuşamayacağını bile bile sevmeye devam etmektir,
yaşanılan güzel günleri tekrar tekrar yaşamaktır hayal ettikçe, rüyalarında görmektir,
dokunamamakta Yeniden başlayamamaktır. Nefesinin kesilmesi idi her düşündüğünde
ciğerinin kavrulmasıydı..
Aşkk neydiii gerçekten????

Jale Erdoğmuş

Aşka aldanış

Gönlüme dar geldi yokluğun,
Kaçıp gitmek istiyorum,
Seni hatırlayamayacağım diyarlara..
Bırakmak istiyorum kalbimi, bıraktığın yerde.
Sonra bedenimde kalbimin olmadığı boşluğa her hissettiğim acıyla duvar örüp,
kapatmak istiyorum o boşluğu,
Zihnimi de kalbimin yanına gömmek istiyorum. Dolaşmak istiyorum avare gibi
Boş boş bakıp, gülümsemek istiyorum sevdalılara
Bende bir zamanlar sizin gibiydim demek istiyorum,
Sonra avazım çıktığı kadar bağırmak istiyorum "sevmeyin ulan, sevmeyin, aklınız varsa
sevmeyin, aldanmayın, aşk diye birşey yok..! Anlayın artık"
Gerçi insan başına gelmeyince anlamıyor,
Bana da dünya kadar şey söylediler, ama dinledim mi hayır..
Suçu biraz da kendinde aramalıdır insan,
Kendi akılsızlığı yüzünden bütün suçu kalbine yüklememelidir
Kalp ne yapsın sevmeyip?
Bi tatlı söze, bir gülüşe, bir derin bakışa kanıyor.
Kendi gibi sanıyor çünkü.
Aslında o ruhu tanıyor evvelden, İşte bu yüzden aldanıyor..
İnsan unutuyor mazide yaşadıklarını
Daha önce tattığı acıları bir çırpıda unutuyor,
Güzel bakan güzel görür derler ya hani,
o da öyle değilmiş,
Güzel bakmayanı ayırt edebilmek gerekirmiş
Aslında en büyük aldanış buymuş..
Peki ya şimdi
Akıllandım mı?
Pek değil.. Sevmek güzel şey, yeniden doğmak gibi birşey,
Tıpkı mevsimler gibi..
Ne demiş Nazım ""Seni düşünmek güzel şey, ümitli şey,
Dünyanın en güzel sesinden en güzel şarkıyı dinlemek gibi bir şey.
Fakat artık ümit yetmiyor bana,
Ben artık şarkı dinlemek değil, şarkı söylemek istiyorum.

Jale Erdoğmuş

Aşka Sürgün

O sabah, valizini toplamadan gitti.
Bir insan bazen hiçbir şeyini almadan da gidebilir; çünkü asıl gitmek, eşyadan değil, kendinden başlamaktır.

Arkasında bıraktığı odada hâlâ onun nefesi vardı.
Pencereyi açamadım. Gitmesin istedim o nefes, biraz daha kalsın...
Belki döner, dedim. Dönmedi.

Aşık olmak, sürgün yemiş gibiydi.
Kendimi ondan değil, dünyadan sürgün ettim.
Kahveler hep soğuk, kitaplar hep yarım kaldı.
Her sabah aynı adrese mektup yazdım, ama hiçbirini yollamadım.
Çünkü o mektuplar aslında ona değil, kendimeydi.

Bir gün, eski bir defterin arasında bir not buldum: "Sevgi bazen korkudur."
O yazmıştı, o güzel yüreğiyle.
Belki o da korktu, sevmekten, ya da sevmekten.
Evliyedik oysaki... Zaten onundum.
Ama demek ki yüreğindeki hesaplaşma bitmemişti.
Ve o, yine yenilmişti gururuna.
Gitmeyi seçmişti arkasına bile bakmadan..

O an anladım: Biz hiç başlamamış bir aşkın enkazında birbirimizi arıyorduk.
Ve imza, bizi birbirimizde tutmaya yetmemişti.

Artık ne onu suçlayabiliyorum,
ne de kendimi affedebiliyorum.
Ben kendi kalbime hapsoldüm,
o ise uzak bir şehirde özgürlüğüne karıştı.

Yine de bazen, rüzgârın sesinde onun adını duyar gibi oluyorum.
Ve her defasında içimden bir cümle yankılanıyor:

"Sürgün bitti sanmıştım, meğer hâlâ yoldaymışım.
Bu yol asla bitmeyecek... Çünkü onu hâlâ çok seviyorum."

Jale Erdoğmuş

Aşkın demlenişi

Derin bir acıdır bu aşk bende,
gitmeyen, bitmeyen, dinmeyen bir acı...
Her nefeste biraz daha derinleşir,
biraz daha içime işler,
ve ben, o acının içinde kendimi bulurum.
Aşkın içinde demlenirim..

Kolay olmadı bu sevdanın içine girmek
önce güven lazımdı,
sonra bir çift kara göz,
sonra da her şeyi yakacak kadar cesaret.

Şimdi yalnızlığın ortasında,
konuşabileceğim tek şey var: yaram.
Ne bir ses, ne bir insan dokunuşu
sadece içimde yankılanan o sızı.

Allah'ım, bu nasıl bir sınav?
Sevilmemenin, özlenmemenin,
unutulmuş bir şarkı gibi sessizliğe karışmanın acısı...

Ama yine de biliyorum:
her yara, kendi duasını taşır içinde.
Ve ben bu aşkın acısında değil,
onun kıvamında olgunlaşıyorum.

Jale Erdoğmuş

Aşkla Eğilen Şehir

Rüzgâr saçlarını savurur Boğaz'da,
geceyi giyer üstüne sessizce.
Bir adım atarsın taşlarına,
kalbin yankılanır duvarlarında.

Sana bakar konuşmaz.
Ama bilirsin,
her ışık, her nefes seni çağırır.
Bir giz, bir ten kokusu gibi yayılır hava.

Karanlıkta bir ezan yükselir,
aşkın sesidir o sustuğu yerde bile diri.
Bir damla yağmur düşer alnına,
bir anlık dokunuş gibi,
içinden geçer şehrin kalbi.

Ve sen anlarsın:
Bu şehirde sevmek, yanmaktır.
Ama öyle güzel yanmaktır ki,
küle dönsen bile,
hala ondan kokarsın.

Jale Erdoğmuş

Aynı dünyada, farkedilmeyen ülke gibiyim

Unutulmuş,
Haritalarda adı silinmiş bir ülke gibi duruyorum kendi içimde.
Bazen terk edilmenin soğukluğu çöker üzerime,
bazen de kimsenin el sürmeye cesaret edemediği bir karanlık gibi
kendi sessizliğimi saklıyorum.

İçimde yollar var, yryeni olmayan.
Yıllardır bekleyen, toz tutmuş patikalar...
Ne bir ayak izi, ne bir yön duygusu.
Sanki beni bulmak isteyen bile,
daha başlamadan vazgeçmiş gibi..

Gidilmemiş yollarımda kayboluyorum;
kaybolduğa anlıyorum ki,
belki de ben bir ülke değilim,
bir harabenin içinde yankılanan nefesim sadece.
Kendi boşluğumda dolaşırken,
kimsenin ulaşamayacağı kadar derine gmyorum kendimi.

Ve bazen düşünüyorum:
Unutulmuş olmak mı daha ağırdır,
yoksa hiç keşfedilmemiş olmak mı?
Belki ikisi de aynı kapıya çıkar,
karanlığın kendini bile hatırlamadığı bir kapıya.

Dedim ya,
Unutulmuş,
Bazen terkedilmiş
Bazen de keşfedilmemiş bir ülke gibi hissediyorum..
Kendime bile itiraf edemediğim yalnızlıklarımın içine hapsolmuş bekliyorum
keşfedilmeyi..

Jale Erdoğmuş

Aynı Yarada İki Nefes / Düet

ERKEK:

Gücüm kalmadı artık.
Sustum bugün, hem kendime hem sana.

KADIN:

Biz zaten çoktan yorulmuştuk,
cümlelerimiz diken olmuştu birbirimize.

ERKEK:

İçimden sessizce gittim...
Çılgılık atmadan, kırıp dökmeden.

KADIN:

O testi o kadar önce çatladı ki... sen sessiz gitsen ne, gitmesen ne?

ERKEK:

Bardaktan taşan son damlaydı bu yaşananlar.

KADIN:

Bardağı taşıran son damla olsa ne, olmasa ne?
Zaten dolmuştu içimiz.

ERKEK:

Aynı yolda yürürken bile başka yönlerde bakıyorduk.

KADIN:

Başka yönlerde baksak bile,
aynı duyguları hissetmiyor muyduk?
Şimdi o yolda geri dönüş yok artık.
Yan yana yürüsek ne, yürümesek ne?

ERKEK:

Göz göze gelince bile yabancı gibiydik.

KADIN:

Çünkü herkes gibisin artık!
Gözlerim seni aramamaya çoktan alıştı.

ERKEK:

Ben seni eksik sevmedim,
Bunu bil.

KADIN:

Ama eksik kalan bir şey vardı, ikimiz de tamamlanamadık.

ERKEK:

Sevmek bazen yetmiyor işte...
Sabır yoruluyor, kalp daralıyor.

KADIN:

Zamanı geçince hiçbir sevgi eskisi gibi olmuyor,

çiçek bile mevsiminde açıyor.

ERKEK:

Gözyaşımın son damlasıyla seni kalbimden uğurladım.

KADIN:

Benim yüreğim ise sende kaldı,
Ama, geri versen ne, vermesen ne?

ERKEK:

Bu gidiş kolay değildi,
Sadece başka çarem yoktu.

Kadın:

Ben sende kalmak için çabaladım, Fakat tutunacak bir dal bulamadım.

ERKEK:

İçim boşaldı sanki,
Nefes bile ağır gelmeye başladı.

KADIN:

Bir adın bile kalmadı içimde,
Adımı ansan ne, anmasan ne?

ERKEK & KADIN:

Bir hayaldi bizimkisi,
Belki ruhlarımız, daha önce bir yerlerde selamlaştı,
Belki biz yine sevdalıydık birbirimize,
Ama artık gelsen ne, gelmesen ne?
Yürek kırıldı bir kere...

Jale Erdoğmuş

Ayrılığın nağmesi

Gitmek...
Gerçekten gitti mi?
Kapı kapandı, ev sustu, ama içimde hâlâ ayak sesleri dolaşüyor.
Bu sessizlik...
Sanki biri kalbimin odalarında lambaları teker teker söndürüyor.

Ben şimdi neyi tutuyorum elimde?
Bir parça ses...
Bir parça koku...
Biraz alışkanlık...
Biraz da gurur belki, kırık bir yerinden sızlıyor.

"Unutursun," diyorum kendime.
Ama içimde bir ses daha var,
Daha yorgun, daha gerçek:
"Unutmak mı?
İnsan bir yangını nasıl unutur ki? Ancak tükenir..."

Gece geldi yine.
Geldikçe büyüyor onun yokluğu.
Uykuya varmadan önce kendimi yokluyorum:
Eksilen yanımda nerede ağrıyor?
Niye bu kadar tanıdık bir acı bu?

Bir şarkının yarım kalmış nakaratı gibi duyuluyor içimde:
"Giden gerçekten gitmedi.
Kalan da kaldığı yerde değil artık."

Belki de ayrılık böyle bir şeydir.
İki kişiden biri uzaklaşır,
Diğeri kendi içinde kaybolur.
Ve ben şimdi,
Bu karanlıkta kendimi ararken,
Fark ediyorum:
Ayrılığın namesi
Aslında içimde bitmeyen bir fısıltıymış.

Jale Erdoğmuş

Ayrılığın sessizliğı

Ayrılığın Sessizliğı

Bir cümle düştü dudaklarından,
son söz gibi ağır,
kapılar kapandı içimde,
ışıklar söndü birden.

Zaman, artık aynı akıyor,
saatler tereddütle çalıyor,
adımdan düşen yankılar
yolunu kaybediyor boşlukta.

Ellerin...
bir vakit sığınaktı,
şimdi uzatsam bile,
uçurumdan öteye varmıyor.

Ayrılık,
bir şehrin üstüne çöken sis gibi,
görmeme izin vermiyor,
ama hissettiriyor,
her şeyin yarım kaldığını.

Ve ben,
kırık bir aynada kendime bakar gibi,
senin eksikliğinde
kendimi çoğaltmaya çalışıyorum.

Jale Erdoğmuş

Bağlantı var, kalp yok

Yine çevrimiçisin.
Ekranı bakıyorum, adının yanında o yeşil nokta yanıyor.
Ne tuhaf... o küçük ışık, bir kalp atışı gibi.
Senin orada olduğunu bilmek,
benim burada olduğumu unutturuyor.

Yazmak istiyorum: "Merhaba."
Ama sonra düşünüyorum...
Bugün belki biriyle dışarıdasın.
Belki gülüyorsun, belki hiç düşünmüyorsun beni.
Ben ise burada, kelimelerle senin gölgeni kovalıyorum.

Sesini hiç duymadım.
Ama sesinin nasıl olduğunu biliyorum —
çünkü her yazdığın kelimenin arkasında
bir tını hayal ettim.
Her "nasılsın?" deyişinde
bir sıcaklık uydurdum.
Ve belki de bütün yanılgım buydu:
Senin sessizliğini ben anlam sandım.

Bazen yazıyorsun.
Uzun cümleler değil...
Kısa, mesafeli, dikkatli.
Sanki biri okuyormuş gibi.
Sanki biz hiç yalnız değilmişiz gibi.
Oysa ben, o anlarda sadece seni okuyorum.
Kelimelerinin arasındaki boşlukta bile seni arıyorum.

Bir gün bağlantın kesildi.
Günlerce çevrimdışı kaldın.
Ben, elimde telefon, kendi yokluğunu izledim.
Ne kadar çok sessizlik sığar bir ekrana,
biliyor musun?
Ben öğrendim.

Sonra geri döndün, sanki hiçbir şey olmamış gibi.
"Yoğundum," dedin.
O tek kelimeyle bütün bekleyişimi silip attın.
Ama ben gülümseyip,
"anlıyorum" yazdım.
Oysa anlamıyordum.
Sadece alışıyordum.

Artık seni görmüyorum,
ama bazen yazı kutusunu açıyorum.
Adını silip tekrar yazıyorum.
Yazmak bile bir tür dokunmak gibi.
Sonra vazgeçiyorum.
Çünkü biliyorum,
seninle aramda hiçbir şey yok
yalnızca bir ekran,

bir bağlantı,
ve bitmeyen bir yanılsama.

Ama yine de,
her sabah elim telefona gidiyor.
Belki yazarsın diye.
Belki o yeşil nokta yine yanar diye.
Belki... belki bu defa biraz hissedersin diye.

Jale Erdoğan

Baktığım Yerdeydin

Bir kış günüydü,
Soğuktu şehir,
Sen geldin — içim ısındı.

Bir bakış,
Bir sessizlik...
Anladık birbirimizi,
Hiçbir şey demeden.

Ne güzeldir,
İnsanı duyan bir ses,
Adını fısıldamadan bilen bir nefes.

Sen geldin,
Kabuslar sustu,
Geceler uykuya daldı.

Ben sandım ki huzur uzakta,
Meğer sendeymiş —
Baktığım yerde.

Bir tebessümün vardı,
Yaralı bir kuşu bile iyileştirirdi.

Ve ben o an anladım:
Bazı insanlar dua gibi dokunur insana,
Sen öyleydin.

Jale Erdoğmuş

Bana kırmızıyı sevdiren kadın

Bana kırmızıyı sevdiren kadın,
Bana teninde kırmızıyı sevdiren kadın...

Kırmızı bir kazak giymiştin o gün,
Dudaklarında gül kırmızısı bir ruj.
Zaman birden sustu, dünya yavaşladı,
Ben sadece seni gördüm,
Ve o anda, bütün renkler kırmızıya döndü.

Ne söylediğini duymadım,
Sesin kalbimin içinde yankılandı sadece.
Bir gülüşünle titredi kalbim,
Ve ben o gülüşte ömrümün yerini buldum.

O an anladım
Renklerin bir hikayesi varmış,
Ama kırmızınıninki sendin.
Ateşti, tutkuydu, yaşamın nabzıydı sen.

Kırmızıyı o gün sevdim ben,
Çünkü o renk senin üzerindeydi.
Tenine değdikçe ışık gibi yanıyordu,
Ve ben, o ışıktan gözlerimi alamadım.

Şimdi her kırmızı gördüğümde
Aklıma sen düşüyorsun.
Kırmızı bir kazak, kırmızı bir ruj, kara gözler, güzel bir bakış...
Ve ben, her defasında
Yeniden âşık oluyorum o ana.

Jale Erdoğmuş

Bana sadece sen dokun sevgilim

Bana sadece sen dokun,
Sadece sen öp beni.
Sadece sen hisset nefesimi,
Ruhuma dokun,
Zihnime dokun,
Kalbime dokun,
Tenime dokun,
Bana sadece sen dokun, sevgilim.

Bana kimse senin gözünle bakmasın,
Kimse senin gibi seslenmesin.
Kimse beni senin gibi sevmesin,
Ruhumu besleyen sen ol, sevgilim.

Seninle başlasın her sabah,
Gecem adını fısıldaşın sessizce.
Bir dokunuşunla çoğalsın içimde yaşam,
Bir bakışınla silinsin tüm acılar.

Bana sadece sen dokun,
Yalnız sen
Kalbimin tek evi,
Ruhumun tek sesi ol.

Bana sadece sen dokun,
Sadece sen öp beni.
Sadece sen hisset nefesimi,
Ruhuma dokun,
Zihnime dokun,
Kalbime dokun,
Tenime dokun,
Bana sadece sen dokun, sevgilim.

Jale Erdoğmuş

Bana yüzünü dönme

Bana yüzünü dönme ne olur
Gül cemalinden mahrum bırakma
Çimen yeşili gözlerinden aşkı içmeme izin ver
Göz kenarlarındaki çizgileri sevmeme, gülüşünden öpmeme, seni sevmeme de
Bana yüzünü dönme ne olur
Kalbini kapatma sonuna kadar
Acılarla doldurma
Küstürme hayata kendini
Yüreğini açtığına pişman olma
Gel desen gelirim inan
Tek bir söz etmeden beklerim
Sen gülmeden gülmem
Sen bakmadan bakmam
Bana yüzünü dönme ne olur
Kalbin kalbime dokundu Bi kere
Tadını aldı sevginin
Aşkı tattı en güzelinden
Bana yüzünü dönme ne olur

Jale Erdoğmuş

Benden gitme

Benden gitme...
Gidersen, içimde bir kuş uçar,
Adı özgürlük olur, ama kanatları kan ağlar.

Yüreğimdeki çiçek bahçesi solar,
Bir beyaz güvercin gibi,
Sen de gökyüzüne karışır gidersin.

Rüzgâr, kokunu getirir uzaklardan,
Nemrut'un esintisi gibi dokunur tenime
ama sen yoksun.

Ben, ben olmaktan çıkarım,
Bir eksik hece gibi kalırım dizelerde.
Kalpsiz biri olurum,
Adını her nefeste arayan bir yarım.

Toprak bile susar ardından,
Dağlar yankı vermez sesine.
Benim içimde,
Bir "gitme" kalır,
Senin içinde,
Bir "gittim".

Ve dünya —
bir şiirin ortasında,
iki dilde aynı acıyı söyler:
biri "benden gitme" der,
diğeri "çû" der,
ama ikisi de "kal" ister.

Jale Erdoğmuş

Benden gitme “ji min re neçi”

Benden gitme...
Gidersen, bir sessizlik çöker içime,
yüreğimdeki tüm renkler solar.

Bir duygum eksilir,
adı tu (sen).
İçten bir duygu
beni hayatta tutan, ciğerlerimi dolduran tek nefes oydu.
Sen gidersen
Ben, ben olmaktan çıkarım,
yarım kalmış bir şarkıya dönüşürüm.
Kalpsiz biri olurum,
Bana onu geri vermezsen
Benden gidersen
Kalbimi de götürürsen
içimde bir yangın çıkar,
dumanı göğe, külleri kalbime siner.

Benden gitme...
Gitme ki, ben hâlâ ben olayım,
ve dünya, iki dilde de aynı kelimeyi fısıldasın:
man (kal).

Ve ben seni Kürtçe seviyorum...
Ez te hezdikim, dilê min — seni seviyorum, kalbim.
Çünkü Türkçe kelimeler yetmiyor sana olan aşkıma anlatmaya

Ben seni bazen heval (dost, sevgili) diye çağırıyorum,
bazen can (canım) diye...
İkisi de sensin,
ikisi de yüreğimi kesip açıyor.

Kelimeler dudaklarımda eksiliyor,
ama içimde bir şarkı yükseliyor:
Çû... (gitti)
Giden sensin, ama kalan da
bu aşkın külleri,
bu boşluğun içindeki sen.

Ben seni Kürtçe seviyorum...
Çünkü o dilde sevmek,
bir acının içinden geçip,
bir umudu büyütmeektir.
Ve her çû'nda,
her man'da
ben seni yeniden buluyorum...

Jale Erdoğmuş

Benden gitme 2.seri

Benden gitme...
Gidersen, bir kuş eksilir gökyüzünden,
bir bahar, sesini yitirir.
Yüreğimdeki çiçek bahçesi solar,
toprak bile susar ardından.

Bir güvercin uçu içimden —
adı sendi.
Barış için dedim, sevda için dedim,
ama her uçuş biraz daha uzaklaştı benden.

Ruhumun güzellikleri dağılır,
her biri senin ardına düşer.
Ben, ben olmaktan çıkarım,
bir dağın gölgesine sığınırım,
rüzgârla konuşurum,
adını söylerim,
duyan olmaz.

Kalpsiz biri olurum.
Bir yangın olur içimde,
dumanı göğsü,
külü kalbime siner.

Benden gitme...
Gitme ki, kuşlar yönünü şaşırmasın,
yağmur yanlış dağlara yağmasın.
Gitme ki,
ben hâlâ ben olayım —
ve dünya, iki dilde de
aynı kelimeyi fısıldasın:
kal.

Jale Erdoğmuş

Beni güzel hatırla /anonim.

Beni güzel hatırla,
Bunlar sana son satırlarım.
Bir gün okursan eğer bu satırları,
Beni hatırla ve yine sev,
Ama sadece sessizce...

Ben seni düşünürken,
Sen başka yerlerde olsan da
Benim yüreğim hep seninle olacak,
Bunu bil...

Çünkü ben seni,
Sana rağmen sevdim.
Sen beni düşünmezken,
Ben seni düşleyerek yaşadım.

Ben bu şiiri yazarken değil,
Seni her düşündüğümde ağladım.
Şimdi senden çok uzaklarda,
Bilmiyorum ne haldeyim.
Sadece bildiğim
Gerçekten çok özlediğim...

Eğer bir gün anlarsan
Sana ne kadar kıymet verdiğimi,
Benim için çok geç olacak.
Çünkü ben,
Artık kendimi sende kaybettim.

Bu yüzden ne olursun,
Beni güzel hatırla...
Çünkü ben,
Seni hep öyle anımsayacağım.

Jale Erdoğmuş

Beni hatırlayacaksın

Beni hatırlayacaksın,
Birkaç damla yaş dökülecek gözlerinden,
Umutların boynunu bükecek,
Ayuçlarından usulca bırakacaksın,
Hatıralarını kaldırımlara...
Beni hatırlayacaksın,
"Kader !" diyeceksin bu yalnızlığına,
Bir resim çizeceksin gökyüzüne,
Hatalarınla dolu eski güzel günlerini hayal edeceksin,
Bir tutam kara bulut yapışacak yakana,
Beni hatırlayacaksın..
Masanda çaresiz şarkılar dökülürken dudaklarından,
Kaybolacak akıl,
Sokak sokak beni arayacaksın,
Rüyalarını benimle süsleyeceksin,
Asılı kalacak umutların duvarında,
Gözlerin beni arayacak,
Yalnızlar rıhtımında,
Ve sen yine
Beni hatırlayacaksın,
Unutma...!!

Jale Erdoğmuş

Beni kendine alıştırma bu kadar

Beni kendine alıştırma bu kadar,
Çok Seversem yanar kavruluruz
Sen gittiğinde uzaklara...
Hasret kalırız birlikte aldığımız nefese, dokunduğumuz tene,
gördüğümüz göze
Sonra ağırlaşır sensiz geçen zaman,
Geçmek bilmez durur her saniye her an..
ışkenge gibi gelir
Dudaklarımız kurur, kelimeler suskunlaşır.
Kavuşuncaya kadar o vakitler ızdırap olur..
Beni kendine alıştırma....

Jale Erdoğmuş

Bi adam..

Bu gece
sessizliğin ortasından feryat figan bir yalnızlık geçti,
Ömrü boyunca içine attığı haykırıışların sesi duyuluyordu adeta.

Bir adam vardı
çilekeş, ruhen yorgun ama hâlâ umutla yürüyen..
Yüreğindeki yükten kurtulmaya çalışan,
ve çıkışı olmayan yolda yürürken,
her adımında çare arayan..

Ölüme bir adım kalsa bile,
yine de "bi umutla" nefes almak isteyen,
"Bu hayatta son anlarım bile olsa!
yine de kalbim sevgiyi tatmadan gitmeyecek" diyen bir adamdı o.

Kalbinde yeni filizlenmeye başlamış bir aşk vardı.

O birgün ölse bile,
"En azından severek öldü" diye fısıldayacaktı sevdiği kadın.
Ne pahasına olursa olsun, bu aşkı yaşamaya değerdi..
Bunu düşündükçe, yorgun adamın gözlerinde bir tebessüm belirdi.
Ona duyguların en özelini tattıran kadına,
minnettar kalan bir nefis'le, sonunu hazırlıyordu.
Adeta adım adım ölüme yaklaşıyordu,
tek kurşunluk canı kalmıştı
ama umrunda değildi artık.

Ha bir gün uzun yaşamıştı
ha bir gün kısa..
Kalbi sevgiyi tatmıştı ya bu ona yeterdi..

Jale Erdoğmuş

Bil istedim..

Sevgisizlik çöktü İçime,
Sevgiye açım hâlâ.
Gelsen, bir anda toparlanırım.
Gelmesen, içimdeki sessizliği bile üşütürsün.

Dünya senin etrafında dönüyor sanki.
Ben ayım,
Sen güneş,
Ama ışığını bana hiç düşürmeyeninden.

Biraz nefesim eksildi,
Biraz içim çöktü,
Biraz hayat sarardı,
Sen yine duymadın.

Bir şiiri bile çok gördün bana!
Başka yüzlere dökülürken dizelerin,
Ben
senin aklına gelmeyen bir cümle gibi
arada kayboldum.

Jale Erdoğmuş

Bilemedim

Uzun zaman oldu kimseyi böyle sevmedim sevemedim
Senin yerin bende bambaşka çözümedim
Gerçekten çok özölüyorum nedendir bilemedim
Gittin gideli bir türlü
Gözyaşımı silemedim

·
·
·
·

Jale Erdoğmuş

Bir bakışla aşk

Bir kadına aşık olmak,
zamanı unutmak gibidir.
Dakikalar, saatler, mevsimler...
Hepsi onun gülüşüne karışır.
Bir bakışıyla başlar her şey;
ama o bakış, insanın içini değil, ruhunu değiştirir.

Jale Erdoğan

Bir garip yolcuyum

Geceler sırdaşım oldu,
Yalnızlık yoldaşım,
Kimse halden anlamaz
Kendi kendime yeterim,

Bir garip yolcuyum şu hayatta,
Gelir geçerim usulca
Ne kimseyi rahatsız ederim
Ne de rahatsız edilmek isterim

Jale Erdoğmuş

Bir Kadının Sessizliği Üzerine

Bazı kadınlar konuşmadan anlatır kendini.
Onların dili, bakışlarının arasına saklanmışır.
Bir kelime etmezler ama her suskunluk, yüzlerce cümle taşır.
Gamzesiyle başlayan bir gülümseme, bazen bir ömrün yorgunluğunu unutturur.

Bir kadına bakarken, insan kendi kalbini duyar.
Çünkü o, dışarıda değil, içeridedir;
kalbin derin bir yerinde, insanın en kırılgan tarafında yaşar.
Kara gözleri olur bazen
ve o gözlerde ne kadar karanlık varsa,
aynı oranda ışık da vardır.
Karanlık, onu gizler;
ışık, varlığını gösterir.

Kırmızıyı sever belki.
Ama bu sevgi, bir renkten fazlasıdır.
Kırmızı, onun cesareti, tutkusu, hayata karşı koyma biçimidir.
Bir kadın kırmızıyı giydiğinde,
aslında dünyaya "buradayım" der.
Kırılganlığını gizlemez,
sadece zarafetle taşır.

Merhameti, onun en sessiz gücüdür.
İyileştirmeyi bilir;
ama iyileştirirken ne kadar acı çektiğini kimse fark etmez.
O, sevdikçe eksilmez,
tam tersine, verdikçe çoğalır.
Belki de bu yüzden, bir kadının sevgisiyle temas eden herkes değişir.

Bazı kadınlar naiftir;
ama bu, zayıflık değildir.
Naiflik, insan kalabilmenin son hâlidir.
Kaba bir dünyada zarif kalmak,
yorgun bir yürekle gülümsemek
işte o, gerçek güçtür.

Bir kadın, varlığıyla insanın içini güzelleştirir.
Onu anlamak, kelimeleri değil, sessizliği dinlemeyi gerektirir.
Çünkü en derin şeyler söylenmez;
sadece hissedilir.

Belki de bu yüzden,
onun yanındayken zaman yavaşlar,
dünya biraz daha insana benzer.
Ve insan, farkında bile olmadan,
kendi kalbine döner.

Jale Erdoğmuş

Bir yanım eksik

Bir yanım eksik, bir yanım hüzün,
Sen gittiğinden beri...
Suskun kaldı gözlerim,
Hâli perişan yüreğim.

Bir yanım mahcup, bir yanım mağrur,
Özlemim yakıyor,
Yanıyor, kanıyor, ağlıyor,
Boynunu büktü yüreğim.

Gidişin bir sondu benim için,
Hazandan kışa dönüştü,
Ebedî bir bitişti.
Gerçek hayata geçişti.

Sen gittin, içimde koca bir hayat
Son buldu.

Kıyametim oldu,
Yerle yeksan mevsimlerim.
"Yeniden diriliş" için tüm çabalarım
Olmadı, olamadı, toparlanamadım.

Yüreğimde eksik ve buruk bir acı,
Büyük bir değersizlik hissi,
Büyük bir yok oluş...

Jale Erdoğmuş

Bir zamanın kalbinde

“Bir Zamanın Kalbinde”

Bir zaman vardı,
rüzgâr susmadan konuşurdu penceremde.
Adını bilmediğim bir sızı,
sanki yüzyıllardır bana yürüyordu.

O gün seni gördüm —
gözlerin, eski bir hikâyenin başlangıcıydı.
Bir şehir sustu içimde,
bir başka şehir yandı.

Sözlerin,
henüz yazılmamış bir kitabın cümleleri gibiydi.
Her kelimen,
bir hayatın kapısını aralıyordu.

Ben,
kendini unutmaya çalışan bir kadındım o vakitler.
Sen,
her şeyi hatırlatan bir sessizlik.

Birlikte yürüdük,
mevsimlerin hafızasında.
Yağmurla ıslandık,
ama ıslanmak değildi mesele —
aynı yağmurun altında susabilmekti.

Sonra bir gün,
birden anladım:
Aşk, varmak değilmiş,
birbirine doğru sürekli yolda kalmakmış.

Gittin.
Ama gidişin,
bir yokluk değil,
her yerde yankılanan bir anlam bıraktı.

Şimdi bile,
rüzgâr perdeyi kaldırdığında
sen geçiyorsun odadan —
ve ben, hâlâ bir zamanın kalbinde
sana yetişmeye çalışıyorum.

Jale Erdoğmuş

Birlikte iyileşelim

Ben sana teselli olmaya gelmedim,
sessizliğine dokunmaya geldim.
Kırıldığın yerden değil,
inanmaya başladığın yerden sevdim seni.

Ben bir anın içinden geçip giden değilim,
senin zamanında kalmak istiyorum.
Bir sabah kahveni sessizce yudumlamak,
bir akşam düşüncende yankılanmak isterim.

Sana huzur vaat etmiyorum,
ama yanındayken dünya biraz durabilir belki.
Bir cümlede adını gizlemek değil niyetim,
Ben seni cümlelerin anlamına katmak istiyorum.

Geçip gidenlerin bıraktığı boşluğu doldurmam,
ama yanında yer açarsan,
suskunluğuna sığınırım.
Ve bil ki
ben seni avutmak için değil,
seninle kalmak için buradayım.

Gel birlikte iyileşelim
Benim de var yaralarım
Aynı yerden incindik
Aynı yerden öldük bilirim
Yüreğindeki her mutsuzluğu, her güven eksikliğini ben de yaşadım
Bil istedim..

Jale Erdoğmuş

Birlikte Susmayı Öğrendik

Sen yoksan...
Nefes almak, sanki yabancı bir dil konuşmak gibi.
Hava ciğerime dolsa da, yaşam içime sinmiyor.
Çünkü varlığın, soluduğum her boşluğun anlamıydı.

Gidişinle susmadı dünya, ama ben sustum.
Kelimeler, dudaklarımda soğuyan bir rüzgâr şimdi.
Bir şehrin ortasında yürürken bile,
adımlarım seni arıyor taşların altında.

Seninle hiçbir zaman yalnız değildim,
ama sensizliğin kalabalığı dayanılmaz.
Bazen aynaya bakıyorum yüzüm bende kalmış,
ama ruhum sende yaşamaya devam ediyor.

Zaman, unutuşun yavaş yüzü derler,
oysa ben unutmuyorum sadece alışıyorum,
senin yokluğunun ellerime sinmiş kokusuna.
Her gece seni kaybettiğim yerden başlıyorum,
ve yine orada buluyorum seni içimin en derin yerinde.

Ruhun gitmedi, biliyorum.
Bir parçası bende çakılı kaldı,
ve ben o parçada her gün biraz daha sana dönüşüyorum.

Kalbim sende atıyor hâlâ,
ve belki de bu yüzden
ölmek değil, sensiz yaşamak en sessiz intiharım.

Jale Erdoğmuş

Bitkiler ve rüya

Gözlerimizi kapattığımızda,
zihin kendi ormanını kurar.
Yollar kıvrılır, gölgeler konuşur,
ve rüyalar arasında yaprak gibi savruluruz.

Peki ya bitkiler?
bu sessiz tanıklar
bizim düşlerimizi duyar mı?
Bir yaprak,
gecenin en yumuşak anında
rüyamızın sıcaklığını hisseder mi acaba?

Belki de bir orman,
her uykuya daldığımızda
bir an için nefesini tutar.
Her kök, her damar,
görünmez bir rüya dalgasını algılar
ve sabah olduğunda
yeni bir yaprakla cevap verir.

Kim bilir,
belki de doğa,
bizim rüyalarımızla birlikte
kendi sessiz rüyasını görür.

Jale Erdoğmuş

Bu şehir sana aşık

İstanbulumun gözleri sabahı doğurur,
gecesi yalan söylemez.
Bir bakışıyla yakar,
Bir susuşuyla affeder seni.

Teninde tuz vardır, denizden kalma,
Saçlarında rüzgârın kokusu.
Bir martı çığlığı gibi öper seni uzaktan,
Sonra dalgaların arasına saklanır, utanır belki.

Her sokağı bir hatıra,
Her köşesi bir eski sevgili gibi bekler.
Surlarında vakit,
Kaldırımlarında geçmiş yürür çıplak ayakla.

Onu seviyorsan, sabrın olacak
Çünkü kıskanır seni,
Bazen sarar rüzgârıyla,
Bazen boğar sisleriyle.

Ama ne olursa olsun,
Bir gece olur,
Bir ezanla karışır iç çekişin,
Ve anlarsın:
Şen İstanbul'u değil,
İstanbul seni sevmiştir
Sessizce, tutkulu, kadınca.

Jale Erdoğmuş

Çaresizliğin Çaresizliği

Öyle bir haldeyim ki, tadım tuzum kalmadı artık.
Nereye elimi atsam kuruyor.
Başıma hep olmazlar geliyor.
Hani derler ya, denize girsem deniz kurur, volkana düşsem, söner, işte o misal.
Birini sevmeye kalktım, neyine güvendiysen artık, o da poligami çıktı.
Şansıma tüküreyim..
Yüreğim acılar içinde kavrulurken,
Bir an durdum düşündüm,
Ya ben çok güçlüyüm, Yüce Yaratıcı dert üstüne dert veriyor, "kulum nasılsa çok güçlü,
bununda üstesinden gelir" diyor,
Yada "bu saf hala akıllanmadı, dertlerinden ders çıkarmadı, akıllanana kadar devam" mı diyor,
Veli miyim deli mi pek anlamadım,
Çaresizliğinde çaresi yok,
çaresizliğin içinde debeleniyor..

Jale Erdoğmuş

Dinle

Ey yüreği güzel insan...
Bilmiyorum kim olduğunu, nerede olduğunu,
Ama kalbimde bir his var sana birkaç sözüm var.

Belki yalnızsın bu gece,
Belki giden biri bıraktı sessizliğini ellerine,
Belki ailenle aranda görünmez duvarlar örüldü,
Belki dostların bile seni anlamıyor artık.
Belki dünya ağır geliyor omuzlarına,
Belki de "artık yeter" diyorsun içinden.

Bilmiyorum...
Neler yaşadığını bilmiyorum,
Kalbinin hangi yara yerinden sızladığını da.
Ama biliyorum,
Her şey evet, her şey geçecek.

Zor biliyorum,
Bazen sabır bile susar, umut bile yorulur.
Ama inan bana,
Her karanlık gecenin sabahı var.
Ve o sabah geldiğinde,
Bu günkü gözyaşlarına teşekkür edeceksin:
"Seni güçlü kıldın" diye...

Unutma, yalnız değilsin.
Rabb'in seninle,
Bir dua kadar yakınında,
Bir kalp atışı kadar içindesin O'nun.
Kimse halini sormasa da,
O biliyor sessizliğini,
O duyuyor iç çekişini.

Sabret güzel insan,
Çünkü dua eden asla kaybetmez.
Belki hemen olmaz,
Ama vakti gelince olur hem de en güzeliyle.

Bu dünya imtihan yeri...
İnsanlar kırar, unuturlar, giderler.
Ama Rabbin seni asla bırakmaz.
O senin gözyaşını görür,
Ve der ki:
"Ben seninleyim."

O yüzden...
Ne olursa olsun, gülümse.
Çünkü sen değerlisin,
Çünkü sen güzelsin,
Çünkü sen, yaşamayı hak eden bir kalpsin.

Rabbim kimseye kaldıramayacağı yük vermez.

Ve sen, nice fırtınaları atlattın.
Bunu da atlatacaksın.

Bir gün gökyüzüne bakacaksın,
İçinde o tanıdık huzuru bulacaksın,
Ve diyeceksin ki:
"Her acı geçiyormuş...
Ben geçtiğimle kaldım,
Ama ben artık daha güçlüyüm."

O güne kadar,
Dua et, inan, sabret,
Ve gülümsemeyi unutma...
Çünkü sen, evet sen güzel bir insansın.

Jale Erdoğmuş

Doğa ve insan

Bir rüya büyür,
köklerim toprağa iner
bitki de düşün görür.

Jale Erdoğmuş

Duygu Yoksunluğundayım

Şanki yüreğimde son bir kişilik bile yer kalmamış gibi hissediyorum.
İyice tahammülsüzleştım.
İyice yaşamdan koptum ve iyice sosyalleşmekten uzağım.
Duygu adına bir şey hissedemiyorum.
Bir kalbim var mı onu da bilmiyorum.
Hatırlamıyorum daha önce kimseyi sevip sevmediğimi.
Tek hatırladığım yalnız ve bir başına hayatımın olduğu.

Şanki bu dünyadaki görevlerimi tamamlamışım da, şimdi sadece olanı biteni izliyormuşum gibi.
Dışardan bakıyorum insanlara.
Ne kadar küçücük şeyleri büyütüyorlar..
Ne kafam alıyor artık ne de kalbim.
Onlarla aynı ortamda olmak, aynı hava da nefes alıp vermek dahi istemiyorum.
Ciğerlerim bile buna baş kaldırıyor.
Beni bu insanlara mı layık görüyorsun diye..
Ben çok harikayım, çok mükemmelim, çok kültürlüyüm ya da çok biliyorum demiyorum. Ama insanın da biraz kendine çeki düzen vermesi ve kendisini geliştirmesi gerekiyor. Demek ki henüz benim derecem de acı tecrübeler yaşamamışlar.
Olabilir.
Bundan dolayı da kimseyi kınamıyorum.
Ben sadece nefes almak istiyorum.
Kuru kalabalıklar arasında olmak değil, kaliteli yalnızlığı seçiyorum..

Jale Erdoğmuş

Duygunun Yüğü ve İnsan Olmanın sınırı

İnsan bazen kendi duygusunun içinde kayboluyor. Kaybolmak bile lüks aslında; çünkü çoğu zaman hissetmek bile cesaret gerektiriyor. Duygu olmayınca insanda eksik kalan tek şey duygu değildir, kendisi de eksilir. Yine de ilginçtir, hissettiğinde de suçlanır çoğu zaman. Sanki kalbini ortaya koymak, zayıflıkların en büyüğüymüş gibi.

Ben yıllar boyunca duyguların yük olmadığını, tam tersine varlığı anlamlandıran şey olduğunu düşündüm. Ama ne zaman karşılıksız bir his büyür içimde, işte o zaman anlıyorum: Karşılıksızken hissedilen, insana kendini sakınmayı öğretiyor. Hisseden değersiz oluyor. Çünkü toplum, duyguyu değil karşılığını ölçüyor. "Ne hissettin?" diye sormuyor kimse. "Kim hissetti?" ya da "O da hissetti mi?" diye soruyor. Sanki duygunun doğrulanması başkasının elindeymiş gibi.

En çok da erkeklerin duygularına yüklenen anlam düşündürüyor beni. Erkek hissederse o kadın değerleniyor. Kadın, kendi değeriyle değil, birinin ona yönelttiği hisle anlam kazanıyor. Bu, hâlâ aşamadığımız eski bir dünyanın yankısı. Bir kadının duygusu zaten 'beklenen', bir erkeğin duygusu ise 'tehlikeli yakınlık' gibi görülüyor. Bu yüzden erkek hissetmezse değersizleşiyor kadın; oysa özünde değişen hiçbir şey yok. Değer, varlığın getirdiği anlamdır; başkasının duygusuyla kazanılıp kaybedilen bir şey değil.

Yine de biliyorum; insan böyle düşünmez her zaman. Kalp, sosyolojinin görmediği yerden çalışır. Bir bakış, bir sessizlik, bir gidiş. Bazen bir insanın hissetmemesi, diğerinin tüm varlığını yerinden oynatır. İşte o zaman duygunun teorisi kalır bir kenarda; insan, insanlığının sınırında titrer.

Belki de sorun duyguda değil. Sorun, hissetmenin yükünü hep yanlış kişiye taşıtmamızda. Hisseden suçlu değil aslında; sadece daha çıplak, daha savunmasızdır. Ve belki de en değerli olan budur: Bir duyguyu göze alabilmek. Karşılık bulsun ya da bulmasın.

Ben artık biliyorum, hissetmek bazen kaybettirir, ama hissetmemek insanı insandan uzaklaştırır. Bu yüzden duygudan kaçanlar güçlü değil; sadece yarım kalmış ruhlardır.

Jale Erdoğmuş

Ekran ışığında sevmek

Bir profil fotoğrafıyla başladı her şey.
Ne bir el dokundu, ne bir bakış yakalandı
sadece kelimeler vardı,
ve ben o kelimelere inandım.
Sesini duymadan sevdim,
gülüşünü bilmeden özledim.
Bir "çevrimiçi" ışığına kalbimi bağladım.

Her sabah bildirim sesinde bir umut büyüdü içimde.
Her gece, seninle aynı saatte sustum.
Sanki aramızdaki mesafe kilometre değil,
sadece bir "bağlantı hatası" kadar küçüktü.
Ama her kopuşta biraz daha uzaklaştın.

Bazen düşünürüm
Acaba sen de bana aynı anda yazıp siler misin?
Cümlelerin sonunu getirmeden susar mısın,
ekranda bir "yazıyor..." belirttiğinde kalbin hızlanır mı?
Benimkisi hep hızlandı.
O üç nokta bile bir kalp atışı gibiydi.

Fotoğraflarda tanıdım seni,
ama hiçbir fotoğraf seni tam anlatmadı.
Ekranın soğuk ışığında ısınmaya çalıştım,
ama parmak uçlarım bile seni hissedemedi.
Her "merhaba" bir başlangıç gibiydi,
her "iyi geceler" biraz veda.

Sonra sustun.
Ve o sessizlik, bir bağlantı kesilmesinden daha fazlasıydı.
Bir kopuş değil, bir boşluktu içine düştüm.
Göz göze hiç gelmeden,
birini bu kadar çok özleyebileceğimi bilmiyordum.

Şimdi hâlâ bazen profilini açıyorum.
Son çevrimiçi saatin bir tür hatıra gibi duruyor orada.
Aramızda binlerce kilometre,
ama belki bir satır, bir cümle, bir harf uzaklığındasın.
Ve ben, hâlâ o harfin başında bekliyorum.

Jale Erdoğmuş

Elveda

Sessiz gemi.
Yine hangi limandasın,
Yine hangi kara sularında yüzüyorsun...
Kim bilir.

Bir ses etmedin giderken,
Ne bir bakış, ne bir kelime bıraktın geriye.
Sanki yıllar boyu paylaştığımız her şey,
Bir dalganın köpüğünde yok olup gitti.

Ben hâlâ buradayım,
Aynı deniz, aynı rüzgâr, aynı kıyı.
Ama sen,
Sen artık başka bir ufkun rengisin.

Bazen,
Bir rüzgâr eser gibi geçiyorsun içimden,
Kokunla karışıyor tuzlu hava.
O an anlıyorum,
Susmak da bir veda biçimiymiş.

Jale Erdoğmuş

Evlat hasreti

Sizden kalan anılarla yaşamaya çalışıyorum,
Bir yanım eksik bir yanım umutlu.
Tutunacak bir dalım olsun diye hatıralarla avunuyorum..
Dalıp gidiyorum uzaklara..
Düşünüyorum.. Düşlüyorum..

Ne zaman yağmur yağsa, gök gürlerse aklıma hep Yunus Emre'm gelir..
O çok korkardı, ürkerdi şimşek çakınca..
Bana sarılır, kulaklarını kapatırdı.
Şimdi yağmurlar yine yağıyor, gök gürlüyor, şimşekler çakıyor...
O ise benden uzakta.
Korktuğunda kime sığınıyor, kim kapatıyor kulaklarını bilmiyorum.
Her yağmur, yüreğime bir sızı daha bırakıyor.

Ne zaman bir fırın görsem, ekmek alırken hep aklıma Uğuralp'im gelir.
O benim küçük oğlumdu ama cesareti büyüktü, kocamandı.
Her zaman daha özgüvenliydi.
Henüz beş altı yaşlarındayken fırına ekmek almaya bile giderdi tek başına.
Şaşırır, gururla izlerdim ardından.
O küçük adımlar koca bir yürek taşırdı.
Şimdi o adımlar nereye gidiyor, kim görüyor o gururlu yürüyüşü, bilmiyorum.
Sadece içimden, "yolun hep açık olsun yavrum" diyorum sessizce.

Sizlerin yanında hep hastaydım...
Bazen yürüyemiyor, bazen konuşamıyor, bazen de kendi başıma yemek bile yiyemiyordum.
Yıllar sürdü o hâlim.
Beni hep yatakta, bitkin, hasta bir anne olarak gördünüz.
Oysa ben içimden bağıırıyordum: "Bir gün ayağa kalkacağım, sizi gülerek karşılayacağım."

Bir süre sonra iyileştim.
Yavaş yavaş yeniden yürümeyi, konuşmayı, yaşamı sevmeyi öğrendim.
Ama iyileşirken siz yanımda değildiniz...
Ve en acı tarafı buydu.
Bedenim toparlandı, ama kalbim sızsiz eksik kaldı.

Jale Erdoğmuş

Ey Güzel İnsan, Kalbini Dinle

Ey gönlü kırık ama özü nurla dolu insan,
Biliyorum, bu satırları okurken kalbinde bir ağırlık var.
Dünya sana dar gelmiş belki,
İnsanlar yüz çevirmiş, umut yorgun düşmüş.
Belki bir veda kaldı dilinin ucunda,
Belki bir dua, sessizliğe sıkışmış hâlde...

Ama bil ki,
Hiçbir yalnızlık, Allah'tan uzak değildir.
Her acı, Rahman'ın bir dokunuşudur.
Sen sandın ki yapayalnızsın,
Oysa seni saran, seni duyan, seni bilen bir Rab var.

O, en sessiz ağlayışını bile işitir,
Sen "Yetiş Ya Rab" demeden bilir hâlini.
Senin sustuğun yerde, kalbin konuşur O'na.
Ve O der ki:
"Ben kuluma şah damarından da yakınım."

Ey güzel insan,
Sabır senin en güçlü silahın,
Dua ise gönlünün en derin sesidir.
Bazen cevap gecikir,
Ama gecikmek değildir o hazırlanmak demektir.
Rabb'in seni olgunlaştırır,
Seni, seni zayıf düşüren değil, seni güçlendiren bir sabra çağırır.

Unutma,
Bu dünya bir misafirhane,
Ne keder kalıcıdır, ne sevinç baki.
Her şey gelir geçer,
Ama Allah'a sığınan kalp, yerinde sabit kalır.

İnsanlar kırar,
Ama Rabb'in onarır.
İnsanlar unuttur,
Ama Rabb'in hatırlar.
İnsanlar gider,
Ama Rabb'in hep seninledir.

Ey kalbi güzel insan,
Ne olursa olsun gülümse;
O gülümseyiş, teslimiyetin nişanıdır.
Çünkü gülmek bazen şükürdür,
Şusmak sabırdır,
Ve yaşamak tevekküldür.

Rabb'in seni yormaz,
Sadece sana "Gel, bana yaklaş" der.
O yüzden, yorulduğunda bırak her şeyi,
Ve sadece "Ya Rabbi" de.

O an bile, O sana "Buyur kulum" diyecek.

Bir gün bu yollar bitecek,
Ve sen dönüp baktığında göreceksin:
Her yara bir merhamete dönüşmüş,
Her gözyaşı bir duaya...

O güne kadar,
Kalbini diri tut,
Umutunu kaybetme.
Çünkü sen bir kul değil,
Bir emanetsin Rahman'ın nefesiyle var olan bir sır.

O halde,
Sabret, sükût et, tevekkül et...
Ve unutma:
Her şey geçer,
Yalnız Allah kalır.

Jale Erdoğmuş

Ey insanoğlu kibrin kime??

Dünya sadece bir toz tanesi kadar şu evrende,
Kainatın içinde bile toz tanesinin de tanesinin,
Sen kendini bu alemde ne sanırsın ey insanoğlu?
Varın yok'un sadece bir nefes ,
Ama derdin hep nef's !!
Nefsin uğruna atmadın mı kendini ateşe?
Bu kadar curcunaya,
Bu kadar hırsla pes .!
Görmez misin, kibrin nelere yol açar?
Bilmez misin gireceğin yer toprağın altında bir kafes ...!
Yaşarken kendi kendine yaptığını
Anlamaz işte herkes..

Jale Erdoğmuş

Filozof Kırmızısı

Kırmızı, insana en eski duygusunu hatırlatır: var olmanın sıcaklığını. Fakat filozofun gözünde bu renk artık sadece bir duygu değil, bir düşüncenin tonudur. “Filozof kırmızısı” derken kastettiğim tutkudan arınmış bir tutku, dinginliğe dönüşmüş bir ateştir. O, yanmayı bilir ama yakmaz; varlığı aydınlatır, gösterir, ama gösteriş yapmaz.

Filozof kırmızısı, insanın içsel geriliminin rengine benzer. Bir yanda arayışın ateşi, öte yanda bilginin soğuk berraklığı. Bu ikisi çarpıştığında ortaya çıkan ışıltı, kırmızıyla gri arasında salınan o ince çizgidir. Düşünür, bu çizgide yürür. Çünkü o bilir ki hakikat ne tamamen soğuktur, ne de tamamen yanık bir tutku. Hakikat, dengeyi ister ve o denge çoğu zaman kırmızının sükûnetinde bulunur.

Bir filozofun kırmızısı kanın değil, düşüncenin dolaşımıdır. Her fikir kalpte doğar, ama zihinde olgunlaşır. Bu yüzden filozof kırmızısı ne aşkın kör ateşidir, ne de aklın donmuş beyazı. O, ateşi düşünceye çevirmiş bir bilincin rengidir.

Belki de insan olmanın en olgun hali budur: duyguların taşkınlığını söndürmeden onları anlamaya çalışmak; coşkuyu bastırmadan ona yön vermek. Filozof kırmızısı, insanın kendi ateşini ölçmeyi öğrendiği andır.

Bir mum gibi yanar, ama duman bırakmaz.

Jale Erdoğan

Gecelere terkettin beni

Her gecenin sabahına çıkmak vardı seninle,
Güzel yeşil gözlerine bakmak vardı,
Gülüşünden öpmek
Hoş sesinden aşkı içmek vardı.

Ne hayaller kurmuştum seninle,
Ömür boyu sürecektim sandım aşkını,
Gündüzleri keyfe keder yaşamak varken
Gecelere terkettin beni.

Sen gittin gideli düşünüyorum ben,
Neydi seni benden iten?
Geceleri çok seversin sen
Beni benden bin kat fazla severken
Ne oldu da gittin hemen?
Bir umutla baktım ardından,
Ağlamakla ağlamamak arasında kalmışken...
Yokluğuna alışmak, inan ki çok zorken
Tek tesellim olan
Gecelere sığındım ben

Şimdi mutlu musun, bilmem.
Yaraladın beni en derinden.
Yüzümde yaralar çıktı stresten.
Umutumu yitirdim artık eminim gelmeyeceğinden.
Aylar geçti, kıştı, yaz oldu,
Sonbahar kapımızı çaldı.
Ne sesin var, ne soluğun...
Gündüzüm bile aydınlık değil
Yüreğimdeki acının belli olmadığı tek yer
Gecelere terkettin beni.

Jale Erdoğmuş

Gerçek Dost

Gerçek dost, insanın unuttuğu yanını hatırlatır bazen.

Bir söz söylemeden, içini görür,
bir cümleyi yarıda bıraksan bile,
sonunu kalbinden tamamlar.

O, hayatın kalabalığında bir sessizliktir
yargısız, hesap sormaz, ölçmez.

Sadece dinler...

ve dinlerken iyileştirir.

Gün gelir, herkes seni anlamaya çalışır,
ama o anlamaz, hisseder.

Bir bakışıyla,

içindeki fırtınayı susturur.

Gerçek dost birlikte gülmek değildir sadece;
aynı suskunluğun içine oturabilmektir.

Birlikte ağlamasan bile,

yanında birinin ağladığını bilmek rahatlatır.

Zaman değişir, insanlar uzaklaşır,
konuşmalar seyrekleşir, yollar ayrılır.

Ama gerçek dostluk,

konuşmadan da sürer,

çünkü kelimelere ihtiyaç duymaz artık.

Bir dost, geçmişinin yankısı,

geleceğinin duasıdır.

Onunla çocuk olabilirsin yeniden,

ya da kırılmadan susabilirsin.

Ve bilirsin, o gitse de sende kalır,

çünkü gerçek dostluk

insanın içinde kök salan bir varoluştur.

Bazı insanlar geçer, iz bırakır;

bazıları kalır, seni bırakmaz.

Dostluk budur işte:

Birlikte yürünmeyen yollarda bile

aynı yöne bakabilmek.

Ve gün gelir, her şey biter,

ama bir dostun sesi kalır kulağında:

"Unutma," der,

"düştüğünde bile yanındayım."

Jale Erdoğmuş

Gücün adı: Kadın

Ve kadın yine yarım kaldı,
Geçmişine döndü baktı,
Çocukluğu gözlerinin önüne geldi,
Boynunu büktü ve
Sustu.

Sonra,
Beyninin içinde yankılanan sesi duydu "geçti"!
"Büyüdün ve artık yarım değilsin, içinde eksilttiklerini artık olgunluğunla, bilgeliğinle
tamamladın sen.

O küçücük kız çocuğu değilsin artık.

Koskoca bir kadın, bir anne, yerine göre bir eş, yerine göre de toplumu inşa eden
kocaman cesur bir yüreksin!

Korkma!

Yalnız değilsin.

Senin gibi nice koça yürekli, cesur kadın var, hiç yaşama boyun eğmemiş,
hiç bir harama değmemiş,

Asla kendinden taviz vermemiş,

Savaşta bile cephede savaşmış

Hayatında Sürekli mücadele eden nice kadın...

En basitinden sen bir annesin.. Anne..

Ayakları öpülesi, cennetin kapısını aralamış bir anne..

Kendine asla haksızlık etme, asla küsme hayata,

Asla boynunu bükme,

Üzülme! "

..
Kendi kendine yetebilmenin gücüyle ayağa kalktı ve gülümsedi.

Kendi kendine haykırdı :

" Yeniden başlıyorum.

Sıfırdan..

Bir erkeğin asla cesaret edemeyeceği kadar özgüvenle, inançla, güçle

Yeniden inşa edeceğim sabırla

Bu sefer tamamlanmış halimle

Kendimden daha emin bir şekilde

Ses getiren adımlar atacağım.

Çünkü Ben bir kadını!

Çünkü ben bir anneyim!

Çünkü ben bir cesaret temsilcisiyim! ..." dedi.

Jale Erdoğmuş

Hani olur ya

Hani olur ya birgün beni görmek istemezsen
İşte o gün öldüğüm gündür o gün
Sinirden değil gerçekten, sende bitersen
Nefesimin kesildiği gündür o gün,
Meltem esintisi gibi İçimi ısıtmak istemezsen
Tenimin üşüdüğü gündür o gün
Eğer bir gün bana dokunmak istemezsen yorgunluktan değil gerçekten soğursan
Bedenimin utandığı gündür o gün,
Bütün güzel duygularını ve enerjini vermek istemezsen bir gün
Gücümün tükendiği gündür o gün
Hani olur ya birgün beni sevmek istemezsen
Yüreğin çarpmazsa bana karşı
Kelimelerin boğazıma düğümlendiği,
Dizlerimin bağının çözüldüğü
Boğulduğum
Beynimin tahammülsüzleştiği
Gündür o gün
Gözlerimden gözlerini kaçırırsan bir gün
Dünyamın karardığı gündür o gün

Jale Erdoğmuş

Hasretinle yanıyorum

Ey sevgili,

İçim yanıyor sen gittin gideli içimdeki, bıraktığın koskoca boşluğu dolduracak Hiç bir kişi, hiç bir güç, hiç bir şey yok. Sen benden gittin gideli, ben, bende değilim. Sen benden gittin gideli ben neredeyim, kimim, yaşıyor muyum inanki bilmiyorum. Ben nefes almayı bile unuttum. Senle açtım gözlerimi. Senle öğrendim sevmeyi, sevmeyi, aşkı sevdayı. Ben sende tattım mutluluğu, huzuru.. Seni seviyorum hemde çok.. O kadar çok seviyorum ki, seni düşünürken bile gözlerim doluyor yüreğimi bir hüznün kaplıyor. Meğer ne çok Sevmişiz birbirimizi. Ben eminim ki sende beni çok seviyorsun hala benim için atan bir kalbin var. Yüreğinin her bir zerresini kaplıyorum. Sana kıyamıyorum sana kızamadığım gibi, bir o kadar da özlediğim gibi. Hasret kaldığım sesinde bulduğum huzur hiç bir yerde hiçbir şeyde yok. Yemyeşil gözlerini çok özledim derinliklerinde kaybolmayı özledim. Uyurken kokunu içime çektiğim her an bilsen ne kadar huzur doluydum. Bir bebek masumiyetinde uyuyuşunu izlemek Benim için dünyanın en güzel zenginliği idi. Sana ben hiç kıyamazdım. Senin için ölürdüm. Üstüne titrerdim. Seni Nasıl mutlu edeceğimi bilemezdim. Seni öpmelere koklamalara doyamazdım. "Ömrüm" deyişinle bütün yorgunluğum giderdi. Bütün dertlerim biterdi. Benim cennetimdi onu duymak. İçimi titreten duygularımı ateşleyen tarifsiz bir enerjidi..ne güzel derdin ömrümm diye. Bir kez daha duymak için neler vermezdim. Sen gittiğinde ben kendimi çok denedim. Olmuyor be sensiz. Olmuyor hiçkimseyle. Ne yemek yiyelim var, ne dışarı çıkışım, ne aynaya bakışım. Ben Seninle doğdum seninle öldüm

Ah bir bilsen ne çok sevdim seni. Seceresini tutmadığım günlerin sensiz geçen anların boğazıma düğümlenen burnumu sızlatan hasretinin ağırlığı altında eziliyorum. Sana çok ihtiyacım var. Beni sensizlikle cezalandırma. Sensizlikle öldürme. sevgilim ah be sevgilim. Biz neden ayrıldık, birbirimizi bu kadar çok severken neden canımızı yaktık? Yanyanayken bile birbirimizi çok özlerken, nasıl bu hale geldik, nasıl katlanabildik bu kadar acıya. Biz bir an bile ayrı kalamazken nasıl nasıl nasıl ömrüm nasıl bu kadar hasreti birbirimize reva gördük? Nasıl kanattık kalbimizi? Ruhumuza bu kadar derdi nasıl yükledik?

Şimdi istesek de kavuşamayız artık. Herşey eskisi gibi olmaz, olamaz. Yokluğumuza alıştık. Acılarımızla avunduk. Ayrı köşelere savrulduk. İstanbulun bir yakasında Sen, diğer yakasında Ben, birbirimizi kaybettik. Artık bunca şey yaşanmışken biz eskisi gibi olamayız. Ne bu dünyada ne de ahirette kavuşamayız. Hakkını helal et sevgilim. Benim de hakkım varsa sana helal olsun. Kalbimin ilk ve tek sahibi. İlk aşkı tattığım adam hoşçakal..

Jale Erdoğan

Her yara kendi duasını taşır içinde

Her yara, kendi duasını taşır içinde,
Benimkisi yıllardır susarak kanar.
Ne söylesem eksik kalır bu hasreti anlatmaya,
İçimde büyüyen bir özlem var.
Geceler uzun, sessizlik tanıdık,
Bir boşluk sarar her nefesin ardından.
Kimi gün dayanırım, kimi gün dağılıp giderim,
ama içimde hep o eksik tamamlanmadan kalır.
Ne zamandır bekliyorum,
kendimden bile sakladığım
itiraf edemediğim duygular var yüreğimin her zerresinde..
Bir dokunuş, bir ses, bir bakış kadar yakın.
Zaman geçiyor, ben değişmiyorum,
sadece hasretin başka bir adını öğreniyorum.
Kimse bilmez, neye bu kadar tutunduğumu,
ama ben her gün biraz daha kanıyorum.
sessizliğimin İçinde,
dua gibi yanıyorum.
Her yara, kendi duasını taşır içinde,
ve ben, dualarımın en sessizinde onların adını duyuyorum..

Jale Erdoğmuş

Hüznün dili...

Yine sensiz akşam oluyor
Kendi karanlığım içime çöküyor,
Işığım beni aydınlatmıyor
Ay ışığı derdimi anlamıyor
Bir sessizlik içindeyim

Kulağımdan, tatlı sesin
Dudağımdan, son öpüşün
Elimden, sıcaklığın
Hala geçmedi benden..

Yüreğim hep seni ister
Özlemin kalbimi deler
Bekliyorum biçareyim
Bu avare seni özler

Jale Erdoğmuş

İçdöküş

Varoluşumu tamamlamak için bu sıkıntılara katlanıyorum sabırla. İnsan her dönem, her evresinde yenilenir, bu tıpkı sezon atlayan diziler gibidir. Kendi iyi versiyonuna bir hazırlıktır, olgunlaşma sürecidir.

Sıkıntı insanı güçlendirir evet. Güçlendirirken de ya sabrını tüketir yada sabrına sabır katar. Belli bir yaşanmışlıktan sonra insanlara da tahammül edemez hale gelir. Ben öyle oldum mesela. Katlanamıyorum insanlara. Katlanamıyorum kendime.

Bedenim ve ruhum bile anlaşıyor birbiriyle. Bedenim Kal diyor ruhum git. Orta yolu bulamamak acıtıyor zihnimi. En çokta hayal ettiğim hayatı yaşayamamak, hapsedilmiş tutkularımın dışına çıkamamak, hayal dünyanın dışına çıkipta gerçek yaşamda kendimi yaşayamamak acıtıyor. İç dünyamda cesurken, dış dünya da o kadar çekingen ve korkağım ki, ördüğüm duvarlar çelikten bir zırh gibi...

Ne içeri kimseyi alabiliyorum, ne de ben çıkabiliyorum.

Ha birde aile baskısı altında eziliyorum

Kırk beş yaşında da olsan, hala çocuksun onlara göre.. İzledikleri tv programlarına göre, orada izledikleri herşeyin başıma gelmesinden korkuyorlar. Acaba ne sanıyorlar? Bu yaşa kadar belki de en beterlerini yaşamışımdır! Anlatmadım ki. Nerden bilecekler. Nasıl tahmin edecekler. O yüzdendir kendimi izole etmeyi tercih edişim.. İnsan sevmeyişim..

Bundan sonraki süreçte hangi aşamada olurum, yeniden sevmeyi öğrenir miyim bilemiyorum. Kafamı boşalttıkça, yeni bilgilere ve öğretilere yer açılacağı kesin. Yeterki beynimi temizlemek istiyim. Buna kalbim de ayak uyduracaktır. Beşeri hayatım sonlanıncaya kadar, yaşamdan yeni şeyler öğrenmeye devam edeceğim herkes gibi. Yorgunluğum birgün bitecek. Bunu da biliyorum.

...

..

..

Jale Erdoğmuş

İçimdeki hayat

Hayat, insanın içinde başlar,
sessiz bir yankı gibi derinden.
Bir düşünce, bir nefes,
kendini arayan bir kalp...

Ruhumda kıvrılan yollar var,
her biri beni bana götürür.
Bazen sessiz, bazen taşkın,
ama hep içimde sürer bu yürüyüş.

Dışarıda dünya dönüyor,
ben içimde zamanı dinliyorum.
Bir an var, ne geçmişe ait,
ne de geleceğe sadece "ben".

Hayat, insanın içinde başlar,
ve ben, o başlangıcın tam ortasıyım.

Jale Erdoğmuş

İmkansız aşk (düet)

DÜET - İMKANSIZ AŞK

Adam:

Bu gece...
sessizlik her zamankinden ağır...
Her adımım... geçmişin gölgesiyle dolu...

Kadın:

Seni düşündüğümde...
zaman bir anlığına duruyor.
Hiç dokunmamış bir kalbin sıcaklığıyla...

Adam:

Yıllar geçti... ellerim boş...
Ama şimdi... bir nefesin içinde kayboluyorum...

Kadın:

Sana bakarken...
dünya başka bir yere taşıyor.
Hiç bilmediğim bir huzurla doluyorum...

Adam:

Her bakışın bir ateş...
Her tebessümün bir umut...
İlk kez... gerçekten yaşıyorum...

Kadın:

Ve ben... sessizce...
kalbimin en derin köşesinde saklıyorum seni...

Adam:

Ölüm bile yaklaşırsa... korkmuyorum...
Çünkü sevgi... yılların yükünü siliyor...

Kadın:

Sana dokunamadığım her an...
bir hayal gibi yakıyor içimi...

Adam:

Geçmişin zincirleri...
Artık yok...
Bir nefes... bir kalp atışı...
Ve bu an... tüm hayatıma bedel...

Kadın:

Sevgi böyleyse... imkânsız bile olsa...
Yeter ki yaşasın...
yüreğimizin derinliğinde...

Adam:

Kalbim tatmıştı ya...
İlk kez...
Ve bu bana her şeyi anlatıyor...

Kadın:

Ve ben... sessizce...
Seninle birlikte bu anı yaşıyorum...

Jale Erdoğmuş

İnsan bir uçurumdur

İnsan bir uçurumdur, ey gece,
Derinliğinde yıldızların suskunluğu saklıdır.
Bir an durur kalbinde zaman,
Ve suya düşen ay, kendi suretini unuttur.

Bir rüzgâr geçer — hatıra gibi ıssız,
Bir ses kalır: içten içe eriyen bir dua.
Oysa her nefes, bir karanlık çiçeği açar,
Ve her bakışta biraz daha solar ışıık.

İnsan bir uçurumdur,
Ne yana dönse kendine çarpar.
Ve belki en derin düşüş,
Bir kalbin kendi içine kapanışıdır.

Jale Erdoğmuş

İstanbul'un Kalbinde Hu Var

Ey şehir, iki âlemin aynası,
Bir yanın tuz, bir yanın nur kokar.
Deniz susar, minare konuşur,
Her dalga "Hu" der, her taş "Var."

Üsküdar sabahında bir sır uyanır,
Sükûtun içinde ezan kanatlanır.
Süleymaniye'den düşen bir ışık,
Gönül semasına yol bulur, yanar.

Ey Haliç'in altın gölgesi,
Senin sularında zaman abdest alır.
Galata, bekçi gibidir gecelerin,
Aşka nöbet tutar, susar, kalır.

Ey yedi tepe, yedi nefes,
Her biri bir veliye emanet.
Birinde Mevlâna'nın tebessümü,
Birinde Yunus'un "sevmek" hikmeti.

Gör ki, Boğaz'dan geçen her gemi
Bir dua taşır, bir "inna lillah"
Ey İstanbul, sen bir şehir değilsin —
Sen, Allah'ın kalbe fısıldadığı bir "ah."

Jale Erdoğmuş

İstanbul'la sohbet..

Tıpkı benim gibisin. Gururundan ödün vermeyen bir dik duruşla, karşısında dikiliyorsun düşmanların, edalı bir cakayla savuruyorsun derdi kederi. Bir varoluşsun sen, benim bir birey olduğum gibi seninde kendi kimliğin var savunduğun, tutunduğun, içinde kendi ruhunu bulduğun. Doğan gereği bir heybetin, içinde barındırdığın birçok hazinen var. Sana uygun ol ayarı, senden olmayarı atıyorsun bünyenden...

.

.

.

Jale Erdoğan

İtiraf

Sustum uzun zaman...
Çünkü her kelime,
seni biraz daha eksiltebilirdi içimde.
Ama susmak da bir tür konuşmaktı,
yalnızca kalple yapılan bir anlaşma gibi.

Sana anlatmadığım her şey,
gözlerimin kıyısında birikti.
Bir bakışınla çözülmeye hazır
binlerce kelimeydi onlar.

Ben seni hiç "sahip olmak" için sevmedim.
Sadece varlığını bilmek bile
yaşamanın kanıtıydı bazen.
Bir gülüşün,
bir kentin tüm ışıklarını susturabiliyordu.

Belki yanlış zamanda geldim,
belki sen çoktan yola çıkmıştın benden önce.
Ama kalbimin takvimi
sana hep "şimdi" yazıyordu.

İtiraf ediyorum...
Sana bir ömrün sessizliğini sakladım.
Adını her duyuşumda
kalbim yeniden öğreniyor atmayı.

Ve evet,
belki hiçbir şey olmadı aramızda —
ama ben her gün biraz daha sen oldum.
Şimdi anlıyorum:
Aşk, kavuşmak değilmiş,
aynı özlemi taşıyabilmekmiş iki bedende.

Belki sen hiç duymayacaksın bu sesi,
ama ben bu şiirde sana
kendimi çoktan söyledim.

Jale Erdoğmuş

Jale

Jaleli bir gecede adının yankısı, gizli bir dua gibi,
Ayrılıklar bile güzelleşir, seni anımsatınca.
Lal sessizliklerde büyür adın,
Ebedî bir sevdanın en kırılgan yerinde.

Jale Erdoğmuş

Kabul olunmuş duam

Ne mevsimler geldi geçti, ömrüm buna yeter mi bilmem.
Hazanım geldi geçiyor, günahımdan arınır mıyım bilmem.

Ben mahsunum; bir garip derviş misali
düştüm hayat yolculuğuna.
Ar eder susarım gönül dergâhında.

Bu yolculuk nereye kadar sürer bilemem.
Belki Arş'ı geçer,
belki berzah âleminde son bulur.
Başladığı noktaya geri döner, kim bilir?

Hu'dan gelmedik mi ki Hu'ya dönmeyelim?

İçimde öyle bir yer var ki,
beni ona götüren—
hem vecd ile severim
hem Vedûd ile.

Hakk'ın bahsettiği nefsin kölesi olmadan,
onu hatırlatan bir eş nasip etmesi için dua ederken
şükrüme hamd olan nasibimi verdi.

Ben nasıl sevinmem, nasıl gülmem?
Dualarımda hem O var hem de o.

Her iki cihanda benden mutlusu yoktur;
benden gayrısı, benden ötesi yoktur.

İçimdeki sevincimi saklayamam korkarım,
ama söylemek isterim, duysun âlem:
Kalbim ona ait, ruhum ona bağlı.

Bir garip divaneyim; ecrini almış,
musibetledim, son buldu.
Oldum ebedî.

Jale Erdoğmuş

Kaderime yazılmış sevgilim..

Ey sevgili,
Ey benim kaderime yazılmış alın yazım,
Ruhuma neden zülmediyorsun?
Neden aklımı karıştırıyorsun?
Neden ömrümü eksiltiyorsun?
Neden kalbimi yoruyorsun?

Bıktım senden...
Her anımda sen,
Uyusam rüyalarımıdasın,
Uyumasam baktığım yerde...

Ey sen...
Zihnimi meşgul eden sevgili,
Gözlerimden düşen her damla yaşla
İnce ince sızlar içim,
Senin adını fısıldar kalbim...

Yüreğimle içerim sevdanı,
Ben seni bu kadar severken
Hakkın yok benden gitmeye.
Ben seni bu kadar severken,
Gitmek değil,
Kalmak bile yetmez artık bana.

Jale Erdoğmuş

Kalbimde yangın

Sen, içimde büyüyen en sessiz çığlık,
Adını fısıldadıkça yanar dudaklarım.
Gözlerin... karanlığıma düşen ışık,
Baktıkça kendimi bulduğum aynalarım.

Yokluğun, ellerimde kanayan bir yara,
Her gece biraz daha derine işler.
Varlığınca, kalbimin atışlarına
Sonsuz bir şarkı gibi yeniden düşer.

Sevda dediğin, senin adında gizli,
Ne zaman anılsan, dünya susuyor.
Biliyorum; bu kalp senle çizili,
Sensiz nefes bile eksik kalıyor.

Ben sana, yanmayı göze alarak sevdim,
Aşkın ateşinde kül olsam da razıyım.
Çünkü bilirim;
Bir tek seninle ölümsüzüm,
Bir tek seninle tamamım...

Jale Erdoğmuş

Kalbime inat

Kendimi kötü hissediyorum, çünkü dertleşecek kimseyi bulamıyorum, ne desem suç, ne desem kabahat.

Pe ki ya anlaşılamamak

Ne zaman birini sevmeye kalksam korkuyorum, kıskanıyorum, sahipleniyorum, aldatıyorum yada terkediliyorum

Ya ben sevmeyi beceremiyorum, yada sevilebileceğime ihtimal vermiyorum, bellide kendimi layık görmüyorumdur sevmeye

Beni kimse sevmez istemez zannediyorum

Değerli görmüyorum kalbimi

İnanmıyorum kendime

İsyan ediyorum kaderime

Oysaki Rabbim ne güzel yaratmış beni, aklımı, fikrimi, kalbimi ne güzel yaratmış kaşımı gözümü,

Merhametli ve vicdanlı olmamı sağlamış, bazılarına vermediği mütevaziliği vermiş bana Kıyamamayı öğretmiş, şefkatli yaratmış beni

Ne güzel yaratmış beni yaratan

Gel gör ki ruhumda tek bir zerre inanç kalmamış kendime dair.

Ne güzel başlayan bir arkadaşlığı bile kendi hatalarımla, kendim sonlandırıyorum istemeden,

Sanki başkası sevmeye layıkmiş gibi kenara çekiliyorum ve izlemeye başlıyorum hayatı

Yaşamın içinde olan insanları gözlemliyorum.

Herkesin bir meziyeti var, kimi şiir okuyor, kimi şarkı söylüyor, kimi yazı yazıyor, kimi resim yapıyor, kimi güzel konuşuyor...

Öyle ya herkes bu toplumda ben de varım diyor, görünürlüğünü arttırmak için elinden geleni ardına koymuyor,

Peki ben ne yapıyorum sadece izliyorum

Hayatın dışına çıkıp izdivaya çekilmiştim yâ Ben hani,

Şimdi hayatın içine girmek istiyorum giremiyorum..

Kendimi beceriksiz, işe yaramaz ve amaçsız hissediyorum..

Herşeyim yarım, her şeyim yarım.

Kalbim paramparça

Yorgun

Bitkin

Çaresiz

Zamanı geçirmek için oyalanıyorum.

Kimse nazımı kaprisimi çekmek istemiyor

Baştan cazip geliyorum merak uyandırıyorum Ama sonra..... :(

Sonra.. Ben kafama çok takıyorum. İstemediğim şeyleri yaşıtıyorum insanlara. Mesela

Kendime bile tahammül edemiyorum. Kaçıyorum herşeyden..

Sıkılıyorum yaşamaktan

Ben, ben olmaktan korkuyorum.

O kadar çok zor bir hayatın içinden geldim ki

Tekrarını yaşamak istemediğim bir şekilde, ardıma bakmadan uzaklaşıyorum uzaklaşmak istiyorum

..

. Kötü hissediyorum kendimi

. Keşke hayatımda sadece bir kişi olabilseydi ve sadece onu sevebilseydim....

Jale Erdoğmuş

Kalemimin dilinde sen varsın

Sensizliğin bile sıcak bende,
gidişin üşütüyor ama
hatıran hâlâ ateş gibi yanıyor içimde.
Bir adım atsam sana varacakmışım gibi,
bir nefes alsam kokuna karışacak
o delice özlem.

Kalbimin en dar sokaklarında bile sen varsın;
adını fısıldıyor duvarlar,
rüyalarımın kapısını sen açıyorsun.
Ne zaman kendimi dinlesem
sesin düşüyor içime,
gecemi yumuşatan bir yıldız gibi.

Yine seni yazıyorum boş sayfalara,
çünkü içimden taştan bu aşk
başka hiçbir yere sığmıyor artık.
Her kelimeye dokunuyorsun
sanki parmaklarımın arasından geçen
ılık bir nefes gibi.

Ve ben,
her satırda sana daha çok yaklaşıırken
dünyanın geri kalanından biraz daha uzaklaşıyorum.
Kendimi yazmıyorum aslında,
senden sızan ışığı topluyorum kelimelere.

Çünkü sen...
kalbimin en derin yerine sakladığım
o büyük çağrısın;
adını yazdıkça büyüyen,
yazmadıkça içimi daraltan
o bitmeyen aşkın ta kendisi.

Jale Erdoğmuş

Kapatma yüreğini aşka

Bana yüzünü dönme, ne olur...
Bir bakışınla başlıyor gün,
bir gülüşünle ısınıyor içim.
Kara gözlerinden aşkı içmeme izin ver,
belki bir yudum, belki bir ömür yeter bana.

Göz kenarındaki o çizgiler...
Zamanın bıraktığı değil, gülüşlerinin izi sanki.
Onları sevmeme, o çizgilerde kaybolmama izin ver.
Bırak, sevgim dokunsun sessizce tenine.

Kalbini kapatma bana, ne olur.
Acılarınla değil, umutlarınla gel.
Kendini hayata küstürme,
çünkü ben buradayım —
tüm kırıklarınla sevebilecek kadar sabırla.

Gel desen, susarım.
Söz gerekmez.
Bir çağrının kıyısında beklerim,
adını rüzgâra fısıldar gibi içimden.

Sen gülmeden gülmem,
sen bakmadan bakmam.
Kalbin bir kere dokundu kalbime,
o dokunuşta öğrendim sevgiyi —
ne kadar sessiz, ne kadar derin olabileceğini.

Şimdi yalnız senden tek bir şey istiyorum:
Bana yüzünü dönme, ne olur.
Çünkü sensiz her sabah,
ışığı eksik bir gündür;
göğümde donup kalan bir dualaştır senin yokluğun.

Jale Erdoğmuş

Kara gözlüm

Kara gözlerinde takılı kaldı gözlerim,
baktıkça yüreğim eridi, içim gitti.
Bakmamaya çalışsam da alamadım kendimi...
Nasıl anlatabilirim, nasıl eridiğimi?

Konuşmasak da olur;
sen bana hep böyle bak, olur mu?
Güzel gözlerinden aşkı içmek istiyorum,
kana kana içmek, her zerremle seni yaşamak...

Vurdumduymaz gözüксе de yüreğim,
hep "sen" diye sayıklıyor, emin ol.
Bana nasıl iyi geldiğini anlatamam belki,
ama o derin bakışlarından anlıyorum,
silüetimi görünce...

Sendeki "ben" bakışlarında gizli...
Aslında aynalık yapıyorum sana;
bendeki seni gören gözlerimdesin.
Bir bakış, bu kadar mı yakar insanın içini?

Ömür boyu hep böyle bak,
duygularından öptüğüm...
Yüreğime fısılda aşkını, sevdanı.
Gel, benim nefesim ol;
ömrüm, ömrün olsun.
Her nefesi birlikte alalım,
her iki cihanda da benim ol.

Tut ellerimden...
Al götür beni nereye gidersen.
Sana "seni seviyorum" diyememek değil,
aksine, her fırsatta
sana bunu haykırmak istiyorum...

Jale Erdoğmuş

Karanlığın dibinde yüreğim

Karanlık bir odada değil karanlık bir yürekte yazıyorum bu satırları. Yarının ne getireceğini bilmeden, düşünmeden, sadece an'ı yaşıyorum.

Yalnızım, ruhumun derinliklerine kadar, iliklerime kadar yalnız.

Son nefesimi nerede kiminle nasıl vereceğimi bilememekti Belki İçimde açan tomurcukları öldüren.

Zamanla, insanlara korkuyla bakan, güvenmemeyi öğrenmiş bir yürek taşıyordum artık.

Geleceğim elimden alınmış gibiydi.

Sonuydu mutluluğun, son kırıntısıydı umutlarımın.

Çaresizce Sessizce hazin sonumu bekleyişimdi.

Belki bir daha hiç sevilmeyecektim.

Belkide bir daha hiç kimseyi sevemeyecektim.

Kalbimi attıracak bir an yaşayamayacaktım. Karanlığımın dibi yoktu. Ucu bucağı sonu yoktu.

Ve benim hikayem bu şekilde bitecekti...

Jale Erdoğmuş

Karanlık yüzüm

Bugün yine hüznölü yüregim ağrıyor,
Kalbimdeki parçalanmış anılar sızlıyor,
Beklediğim umut dolu günler sabrımı zorluyor,
Boğulacak gibi oluyorum gözlerim doluyor..

İsyen değildi bu sadece keşkelerin dili,
İçerimde küllenen bir özlemin yarası
Bastırmak zorunda kaldığım bir hasretin
Karşılık bulmuş haliydi bu

Derinlerimde var olan kimsenin anlamadığı
Acısının yürekleri dağladığı
Mecburiyetlerden oluşmuş bir hayatın getirdikleri,
Yaşamak zorunda bırakılan bir azaptı karanlık yüzüm

Jale Erdoğmuş

Kasım

Kalbimde yer eden sessiz fırtına seninle başlar.
Anlamını bilmediğim duygular, yalnızca sana dokunur.
Sana baktığım her an, dünya biraz durur, zaman anlamını yitirir.
İçimde büyüyen özlem, sessiz bir yangın gibi seni çağırır.
Mantığım ne derse desin, kalbim her daim sana aittir.

Jale Erdoğmuş

Kasımın Sessizliği

Kasım ayının dili olsa keşke...
Her anımı anlatırdı ona dair.

Onu ilk gördüğüm gün, yirmi bir Kasım'dı.
Uzak yoldan gelmişti, yorgundu...
Elimi tuttu ve dedi ki:
"Bu eli ömür boyu hiç bırakmayacağım."
O anda kalbim, tüm hayatımı ona teslim etti.

Beni çok sevdi, yalan yok.
Sözünü tuttu, içimde bir sıcaklık bıraktı.
Ama yıllar sonra bir yerlerde bir şeyler kırıldı...
Ve o kırık, her Kasım geldiğinde yeniden batıyor.

Kasım onun ayı.
Ve ben, her Kasım'da tekrar tekrar özlüyorum.
Yine yüreğim sızlıyor,
yine ruhum onun izini arıyor.
Zaman geçse de, kalbim unutmuyor.
Her zerrem onu hatırlıyor,
her nefesim onu arıyor,
her suskunluğum adını fısıldıyor.

Kasım bizim için bir başlangıçtı.
Bir seslenişti aşka, güvene, sadakate.
O, bir zamanlar evimdi...
Ve insan, en çok evini özler.
En çok içlendiğı anlar, evinden uzak kaldığı anlardır,
öyle değil mi?

Ve işte ben...
Her Kasım, onun sıcaklığını yeniden düşünüyorum.
Her Kasım, dokunuşunu hâlâ ellerimde hissediyorum.
Her Kasım, yüreğim bir kez daha ona ait oluyor,
ve ruhum, onunla bir an için bile olsa tamamlanıyor.

Kasımın sessizliğinde,
yüreğimde onun adı yankılanıyor...

Jale Erdoğmuş

Keşke

Keşke düşündüklerimi fark edebilseydin,
sözcüklere dökemediğim duyguları görebilseydin.

Sessizliklerim de bir şey anlatır,
her duruşum, her bakışım bir hikâye taşır.

Gerçekten anlamak, sadece dinlemek değil;
görmek, hissetmek ve ruhuma dokunmaktır.

Belki de kurulan bağ, kelimelerin ötesindedir;
bir an, bir his, paylaşılan sessizlik...

Jale Erdoğmuş

Kırık rüzgar

Sen gittin,
Ve sokaklar sustu adımlarında.
Gözlerimde bir kırık şarkı kaldı,
Her köşe başı, özlemle dolu bir boşluk.

Sana dair her şey acımasızca canlı,
Bir tebessümün, bir bakışın,
Ve ben hâlâ o anıların peşindeyim.
Ruhum, senin kokunu arar gecenin koynunda.

Özledim...
Kelimeler yetmez,
Kalemim titrer, kağıt ağlar,
Ve ben sessizce sana dokunurum rüyalarda.

Belki dönersin bir gün,
Ve o an bütün kırıklar tam olur,
Ama şimdilik;
Gözlerimde yağmur, kalbimde sen,
Ve bir türlü sona ermeyen bir özlem var.

Jale Erdoğmuş

Kırılan Testi...

O testi çoktan çatladı,
Bardağı taşıran son damla olsa ne olmasa ne?
Ben anladım anlayacağımı,
Gelsende olmaz artık bizden,
Olsan ne olmasan ne?

Bir hayaldi bizimkisi,
Ruhlarımız tanımişti birbirini,
Berzah aleminden gelen bir selamdı o,

Anladım ki geriye dönemeyiz,
Eskisi gibi olamayız,
Maziyi unutamayız,
Sende kaldı yüreğim,
Geri versen ne, vermesen ne?

Bundan sonra iş işten geçti artık,
O köprünün altından çok sular aktı,
Geri dönüşü olmayan bir yola girdik,
Artık gelsen ne, gelmesen ne?

Demir tavında dövülür,
Çiçekler ilkbaharda açar,
Zamanı geçti sevgimizin,
Bende Sana ait birşey kalmadı,
Artık beni sevsen ne, sevmesen ne?

Herkes gibi oldun artık,
Gözlerim seni aramıyor artık
Kalbin Seninle çarpıyor artık
Bir adın kalmadı bende
Adımı ansan ne, anmasan ne?

Jale Erdoğmuş

Kirpiklerinden çiğ tanesiyim

Kirpiklerinde bir çiğ tanesi olmak istiyorum ...
Kirpiklerine sessizce düşmek, usulca orda kalmak, bakışlarına tutunmak istiyorum sevgilim..
Kara gözlerinin hüznle parlayan kıyısında, dalgın bakışlarını,
bir anlığına bile olsa, varlığını hissedebilmek için nelerimi vermezdim.

Nisan yağmuru gibi olsam, taze ve şifalı.
Gökkuşağının ardından doğan o ilk güneş gibi
kalbine ışık olsam.
Renklerimle sarıp sarmalasam seni;
bir nefes, bir dokunuş kadar yakınına varsam.

Sen ufka bakarken, kara gözlerinin derinliğinde
bir dünya var biliyorum.
Hissediyorum...
O dünyaya düşsem, kaybolsam bile,
dönüşümü aramam sevgilim.
Kaybolmak bile güzel senin bakışında.

Bir tablo düşün:
Ellinde fırça, yüreğinde ben.
Renkleri seçerken saklamıyorsun heyecanını,
Sen boyadıkça, ben var oluyorum.
Her çizgide bir nefes, her renkte bir adım daha sana yaklaşıyorum. .

Hayal ediyorum ikimizi,
Sen aşkımızı resmederken, bir an durup bekle, dalsın yine gözlerin,
Sonra bir bahçede yürüyelim birlikte,
mevsim cennet kokulu olsun,
kuşlar bizim için cıvılsın.
Kimi zaman susalım, çünkü sessizlik de sever.
Kimi zaman konuşalım,
kelimeler birbirine sarılsın bizim gibi.

Ve sonunda, kirpiklerinde yine o çiğ tanesi olayım.
Kuruyana dek sende kalayım.
Tenine karışayım, ruhuna akıyım,
kara gözlerinde eriyip yok olayım.
Sonra bir rüzgâr olup gideyim,
geri dönmemecesine...

Ama bil ki, gidişim bile sana yazılmış bir şiirdir, sevgilim.

Jale Erdoğmuş

Korkuyorum...

Sevgilim,
Seni ilk gördüğüm an'dan beri,
yüreğim heyecanla çarpıyor.
Bir korku sardı benliğimi..
Seni tanımaktan değil
seni kaybetmekten korkuyorum.
Seni sevmekten değil,
beni sevmemenden de değil,
Yaşamın koşuşturmacası içinde,
Beni unutmadan korkuyorum.
Eğer kavuşamazsak,
Seni özlemekten değil
Bir süre sonra
seni unutmaktan korkuyorum..

Sevgin yüreğimde çığ gibi büyürken,
yüreğinde eksilmekten korkuyorum..

Korkuyorum işte korkuyorum.!
Kara gözlerini benden kaçırmadan,
Uzaklara dalmadan,
Yüreğindeki zifiri karanlığa,
bensiz girmenden,
kalbinde yara açmaktan korkuyorum ..

Biliyorum..
Tenine dokunduğumda bir ateş saracak bedenimi,
Elini tuttuğumda içim titreyecek..
Ateşin kor alevlerle ruhumu yakmasından,
Aklımın benden gitmesinden,
küle dönmekten Korkuyorum.

Kuşlar gibi Özgür olamamaktan,
Akıl zindanına hapsolup,
her zerreme işleyen,
Senin derinliğinde boğulmaktan Korkuyorum. Aşka düşmekten değil,
bir süre sonra gözden düşmekten,
sevginin eksilmesinden korkuyorum..

Her nefes alışında ciğerlerinde eksilmekten, yüreğinde derin bir yara olmaktan
korkuyorum
"Bendeki sen,
şendeki ben gibi" olmazsa
İşte ondan korkuyorum sevgilim....

Jale Erdoğmuş

Lâl olan ruhum

Sessizim bu aralar, sessizim derken sesimin gitmesi yâ da İçime kaçması değil.
Ruhum da lâl olmuş gibi.
Sanki kalbime küsmüş..
Zihnim bile suskun bu aralar, yüreğime isyan bile etmiyor.
Boynu bükük, hüzünlü ve çaresizce dalıyor gökyüzüne..
Yaratanına havale etmiş, yapılan haksızlıkları ve adaletsizlikleri..
Sürgün yemiş gibi, kırgın hayata..
Mutlak tevekkülle bekliyor hesap gününü.. Hamd-ü sena ile.

Jale Erdoğmuş

O gün anladım

O gün anladım,
birinin gözlerine fazla baktığında
kalbinin yerini değiştiriyorsun.

Sana bakarken zamanı unuttum,
ama sen bir an bile fark etmedin.
Ben orada, bir sessizliğin içinde
binlerce kelime söyledim sana.

Yanaklarım kızardı,
elim bir yerlere sığınmak istedi,
kelimeler dilimin ucuna kadar geldi
ama kalbim "sus" dedi.

O gün anladım,
sevmek bazen söyleyememektir.
Bazen sadece bakarsın,
ve o bakışta bir ömür yaşarsın.

Seninle konuşmadım belki,
ama her sustuğumda seni düşündüm.
Kalbim atarken hep adını sayıklıyordu
duymadın.
Ama hissettin, biliyorum.

O gün anladım,
bazı insanlar içimize yerleşir,
ve bir daha hiçbir kelime
onları tam anlatamaz.

Jale Erdoğmuş

Ölümdür gerçek uyanış

Bazen bir tatlı uyku bastırır insanı,
öyle bir ağırlık çöker ki göz kapaklarına,
sanki ruhun da bir anlığına dinlenmek ister bu karmaşadan.
Yorgunluk bedende değil, içtedir;
düşüncelerin yorulmuş, duyguların sesini kısmıştır.
O an insan ister ki,
başını yastığa koysun,
her şeyi sessizliğe emanet etsin.

Ama ben düşünürüm:
Uyumak yalnızca gözleri kapatmak mıdır,
yoksa aklın ve kalbin, dünyanın gürültüsüne bir süreliğine sırt çevirmesi mi?
Belki de uyku, insanın kendine dönmesi için
Hakk'ın bahsettiği kısa bir unutuş hâlidir.
Unutmak bazen bir lütuftur;
çünkü unutan zihin, yeniden hatırlamaya hazırlanır.

Tasavvufta derler ki, "İnsan bu dünyada uykudadır, ölünce uyanır."
Belki de biz şimdi, rüya içinde rüya görüyoruz.
Gördüklerimize "gerçek" diyoruz,
oysa her şey geçici bir gölge,
bir anlık tecelli, bir perde arkası hakikat.
Biz bu perdede rollerimizi oynarken,
kalbimizde bir parça hep uyanık kalıyor.
O parça işte o "ben" dediğimiz değil,
bizdeki "O"dur.

Uyku, bazen dünyaya kapanmak değil,
Hak'ka açılmanın da yoludur.
Beden uyur ama ruh seyahate çıkar;
görünmeyen âlemlerde dolaşır,
bize küçük küçük işaretler taşır sabah olduğunda.
Rüyalar belki de kalbin konuşma biçimidir.
Bazı rüyalar öylesine derindir ki,
uyanırsın ama hâlâ içindedir.
Çünkü asıl uykudan uyanmak,
gözleri değil, gönlü açmaktır.

Kimi zaman düşünüyorum;
belki de ölümü fazla uzak bir yere koyduk.
Oysa ölüm, sonsuz bir karanlık değil,
büyük bir uyanış anıdır.
Tıpkı uykudan sıyrılıp sabaha kavuşmak gibi.
Bu dünya, hakikatin gölgesinde uzanan bir rüya olabilir.
Biz her nefeste biraz uyur, biraz uyanırız.

Bir gün gerçekten uyanacağımızı biliyorum.
O zaman anlayacağız:
Ne gördüğümüz düşler,
ne yaşadığımız acılar,
hiçbiri kaybolmamış,
hepsi bizi Hakikate hazırlamış.

Ve belki o gün,
uykunun ne olduğunu da,
uyanmanın ne demek olduğunu da
ilk kez gerçekten kavrayacağız.

Jale Erdoğmuş

Özlem vurdu yüreğime

Yüreğimde kor ateş, adını söyler yanarım,
Sensiz geçen her gece, bin kere ölür, kanarım.
Ah ellerin uzanmaz, gözlerin düşmez gözüme,
Özlemin ağır taş gibi bastı benim özüme.

Gelmedin, yollar suskun, kuşlar bile göç eyledi,
Sensizliğin acısıyla bahar bile kış eyledi.
Adını fısıldar rüzgâr, dağlar bile ağlar sana,
Her damla yaş düşer gönlüm, kavuşmazken dünyana.

Ah yar,
Gittiğin yerde bahar mı,
Yoksa orda da gurbet mi?
Benim içimde bir mezar,
Adını koydum "hasret"ti.

Jale Erdoğmuş

Ruh Felsefesi

Kafam neden karışık, oturtamıyorum hiç bir şeyi yerine.
Bir kaos var, sanki her düşünce kendi yolunu çizmek istiyor ve ben sadece seyirciyim.

Ben neden böyleyim?

İçsel sorgularım başladı yine, sessiz bir fırtına gibi içimde.
Her sorunun bir cevabı olmalı, ama cevaplar yok, ya da ben göremiyorum.

Kafam neden karışık?
Çünkü her şey aynı anda oluyor, hepsi birbiriyle çarpışıyor,
ve ben o çarpışmanın ortasında duruyorum, eli kolu bağlı, şaşkın.
Oturtamıyorum hiçbir şeyi yerine. Her şey taşınabilir birer bulut gibi,
dokunmaya çalıştıkça dağılıyor, kayboluyor.

Bir kaos var içimde.
Kaosun sesi var, kaosun kokusu, kaosun dokunuşu var.
Ben neden böyleyim?
Belki de olmak, sadece kaosta
var olmak demek.
İçsel sorgularım başladı yine,
ve ben her soruyla biraz daha derine iniyorum,
her cevapsız soruyla biraz daha kendimden uzaklaşıyorum.

Kafam neden karışık?
Belki de bu, ruhun kendi labirentinde kayboluşu,
belki de bu, insan olmanın sessiz çılgılığı.
Oturtamıyorum hiç bir şeyi yerine,
çünkü yer, belki de hiçbir zaman sabit değil.

Bir kaos var. Hissediyorum, biliyorum, görüyorum ama dokunamıyorum.
Ben o kaosun içinde kendimi,
kendimden başka kimseye açıklayamadan sürüklüyorum.

Jale Erdoğmuş

Ruhum Ruhuna Karıştı

Kapat gözlerini...
Yüreğimin derinliklerine basamak basamak in.
Her basamakta sen varsın:
Birinde neşeyle parlayan,
Birinde kırılgan, hüznü dokunan;
Birinde aşkla çoğalan,
Birinde yorgunluğa yaslanan...

Bil ki sen nasılsan, ben de öyleyim;
Çünkü ben senin aynanım.
Kendinde beni görürsün.
Bu basamaklar sadece bir vesile
Ruhumun seni yansıttığı gizli bir geçit.

Öyle bütünleşmişiz ki,
Ayrılığın adı yok artık.
Karıştık...
Kim ben, kim sen çözülemiyor;
Ne ölçülebiliriz, ne de sınırlanabiliriz.

Ve yüreğimin son basamağında aşkımız duruyor.
Son durağa geldik... Bekle.
Cennet kapılarının açıldığı o büyük bahçeye giriyoruz şimdi.

Gözünün gördüğü her yer yemyeşil:
Akarsular, denizler, şelaleler...
Üstte, altta, sağda, solda her yönde
renk renk bahçeler, mis kokulu çiçekler,
cennet güllerinin "merhaba" dediği enfes bir âlem.

Tek bedende tek ruhuz.
Keşfedilmemiş dünyalar bekliyor bizi;
hiç koklanmamış afrodizyak rüzgârlarla...

Dokunulmamış, hissedilmemiş
ve de ja vu'su bile olmayan enerjiler
sararken bedenimizi,
senin düşüncenle şekillenen bir âlemdeyiz.

Şimdi aç gözlerini...
Artık gidişin yok benden;
çünkü ruhun, ruhuma
çoktan harmanlandı.

Jale Erdoğmuş

Ruhumun Sesi Susturuldu

Sanki yüreğimde,
son bir kişilik bile yer kalmamış.
Tahammülüm eriyor gün gün,
yaşamla aramdaki ip inceliyor,
"sosyalleşmek"... kelimesi bile yorgun artık.

Hissetmiyorum.
Ne sevdayı, ne sızıyı.
Bir kalbim var mı bilmiyorum.
Hatıralarımda sevgiye dair bir iz arıyorum,
ama sadece yalnızlık yankılanıyor duvarlarda.

Sanki görevim bitmiş bu dünyada,
ve ben sadece izliyorum artık
olanı, biteni, insan kalabalığını.
Ne kadar küçük şeyleri büyütüyorlar...
Kafam almıyor, kalbim susuyor.

Onlarla aynı havayı solumak bile zor.
Ciğerlerim baş kaldırıyor bazen:
"Beni bu insanlara mı layık görüyorsun?" diyor.

Ben mükemmel değilim,
ama insanın biraz kendine dönmesi gerek,
biraz gelişmesi, biraz yanması...
Demek ki henüz o ateşi tatmamışlar.

Ben kimseyi kınamıyorum.
Sadece nefes almak istiyorum.
Kuru kalabalıkların arasında değil
sessizliğin ortasında,
kaliteli bir yalnızlığın koynunda

Jale Erdoğmuş

Rüyaymış gibi

Hergün yemi bir rüyanın içindeymişim gibi açıyorum gözlerimi sabaha,
Dünden kalma bir durgunlukla
Yoğunlaşmış duygularımın seyreltilmiş haliyle
Gözlerimi açıyorum belirsizliğe
Her gün aynı kaygıyla nefes alıyorum gelmeyecek ve benimde gidemeyecek olduğuma,
Düşünüyorum sorguluyorum bulamıyorum bir çözümünü
Neden böyle
Neden yüreğimde herheçen gün ağırlığını hissediyorum bu hasretin?
Kavuşsam biter miydi onu da bilmiyorum.
Vicdan azabıydı belki bu yük
Belki de merhamet duygumun altında ezilişimdi
Özleyişimdi, bekleyişimdi, isteyişimdi
Masalsı dünyanın en kuytu köşesinden yazıyorum bu satırları,
Açmak istemediğim bastırılmış hikayemin baş kahramanıydım
Terasımda oturmuş çayımı yudumlarırken içimin sıkılması Doğru mu yoksa gerçek miydi?
Kavuşuncaya dek, hergün farklı bir rüyaya uyanacağım kesindi
Keşke Hiç uyanmasam dediğim çok oldu.,
Of çok sıkıldım..

...

Jale Erdoğmuş

Semaya aşk

Ne zaman bunalsam hep semaya bakarım, huzur onda arar, sukunetin içinde yüreğimdeki aşkı bulurum. Öyle süslü laflara gerek yok, kendisi başlı başına zaten bir sanat eseri. Ressamı belli, şairi belli kısacası yaratıcısı belli.. Kusursuz bir güzellik duruyordu karşımda. Uçsuz bucaksız yaratılmış, derinlikleri olan bir kainatın parçasıydık. Olağanüstüydü herşey. Renkler, biçimler ve ahenk içinde sıralanışı.. Her birinin ayrı görevleri vardı. Bu sanat eserinin karşısında çıldırmamak elde değildi.. Muhteşemdi. Akıl almaz bir şekilde bakmayı bilenler, büyülenmiş bir edayla hipnoz olmuş gibi dolaşıyordu etrafta. Yeniden aşık olurcasına kalbini yeniliyordu benim gibi. Bu gece de aşık oldum ben. Sanki ilkkez görüyormuşum gibi. Dilim lal olmuştu, derin bir iç çekiş duydu kulaklarım, ciğerlerim bayram etti mis gibi havanın içeri girmesiyle.. Huzur kokuyordu, sukunet içinde geceyi dinlediğim, renklerine aşık olduğum gökyüzü..

Jale Erdoğmuş

Sen olsam

Bir bulut olsam sana yağsam
Bir rüzgar olsam sana essem,
Bir ırmak olsam sana aksam,
Hatta zaman olsam,
Senin için kendimi durdursam

Herşey seninle başlasa,
seninle sona erse
Bir ömür gibi seninle doğsam,
seninle ölsem
Benim bütün yollarımın sonu sen olsun
Sadece bir tek sen olsun
Sadece sen.....

Jale Erdoğmuş

Seni düşündükçe

Seni düşündükçe,
hiçbir şeyin yerinde durmadığını fark ediyorum.
Ne kelimeler,
ne ben.

Söylemek istiyorum,
ama dilim alışkın değil böyle yanmaya.
Kalbim bir şey anlatmak istiyor sana,
ben aradan çekiliyorum.

Gözlerin geliyor aklıma,
her şeyi unutturuyor.
Sonra hiçbir şeyin önemi kalmıyor.

Bir sokağın köşesinde duruyorum bazen,
hiç kimse yok,
ama sen geçiyorsun içimden.

Ne desem eksik kalıyor,
ne de sussam tam oluyor.
Belki de aşk budur
neye dokunsam,
sen oluyorsun.

Jale Erdoğmuş

Sensizliğin kıyısındaım yine

Bir gün batımı kadar kırıgım,
Gidişinin ardından kalan sessizlikte.
Kalbim, adını anınca titriyor hâlâ,
Sanki bin yerinden kırılmış bir çiçek.

Gözlerimde senin hayalin var,
Ellerimde tutamadığım sıcaklığın.
Ne yana baksam, sana çıkar yollar,
Ama sen yoksun... susuyor bütün zaman.

Bir gülüşün vardı ya hani,
Dünyayı unutturan, kalbi durduran...
İşte o gülüş, içimde hâlâ yanıyor,
Beni her gece biraz daha yakıyor.

Sensizlik; içime çökmüş bir deniz,
Dalgalarıyla boğuyor ruhumu.
Ama yine de sevmekten vazgeçmiyorum,
Çünkü sen... kalbimin en güzel yanılgısı.

Jale Erdoğmuş

Sessiz gemiye mektup

Yine dalgalar söylüyor adını,
Rüzgâr, eski bir şarkının nakaratı gibi.
Gidiyorsun, sessizce
Ne bir martı çığlığı, ne bir elveda sesi.

Karanlık suya düşüyor hatıralar,
Birer birer boğuluyor gözlerimde.
Yelkenlerin, sabrın renginde;
Kime varır bu yol, kime döner bilmiyorum.

Belki bir limanda unuttun bizi,
Belki yıldızlar bile sormaz artık yolunu.
Ama ben, kıyıda hâlâ bekleyen o çocuğum
Bir mendil gibi sallıyorum kalbimi,
Dönersin sanarak, sessiz gemi.

Jale Erdoğmuş

Severek ayrılanlardanız biz..

Ben senden gitmeye mecburdum,
Yanlış anlama,
Seni sevmediğimden değil,
Ya da senin beni sevmediğinden de değil,
Bizimki çok başkaydı,
Biz severek ayrılanlardanız,
Ne bir kötü söz ettik birbirimize,
Ne de kırıcı davrandık..
Sen uyuyordun,
Ben bir sabah çıkıp gittim
saçlarından öperek,
Kokunu içime çekerek,
Sevginin sarhoşluğuyla gittim..

Jale Erdoğmuş

Sevgi dediğin

Sen,
gözlerimin sakladığı sır...

Ben,
ellerinin unuttuğu iz.

Bir kavuşma ihtimali kadar yakın,
bir vedanın sessizliği kadar uzağız.

Sevgi dediğin,
belki de budur:
Aynı anda
hem kalmak,
hem gitmek.

Münzevi Zeyrek kaleminden....
Çok teşekkür ederim..

Jale Erdoğan

Sevgili Günlük Bugün Beş Kasım

Sevgili Günlük,
Bugün günlerden çarşamba kasımın beşi,
Bugün yine onu gördüm.
Hiçbir şey söylemedim, o da fark etmedi sanırım.
Ama ben fark ettim.
Her zamanki gibi gülümsedi birilerine,
ben uzaktan baktım, sanki içim ısındı.
Sonra hemen başımı çevirdim, belli olmasın diye.

Ne garip...
Birini sevmek bu kadar sessiz olabilir mi?
Konuşmadan, dokunmadan, hatta onun farkında bile olmadan bu kadar hissedilir mi?
Ben onu görmesem bile, okulun koridorunda adımlarını duysam yeter.
Kalbim bir an duruyor sanki.

Bazen kendime kızıyorum.
"Ne var yani, söyle gitsin!" diyorum.
Ama olmaz...
Ona söylesem her şey değişir.
Belki güler, belki uzaklaşır.
Şu hâliyle bile varlığı bana iyi geliyor,
ya söylersem ve kaybedersem?
Ben onu böyle, uzaktan sevmeyi bile sevdim galiba.

Derslerde aklım hep onda.
Kalemimin ucuna ismini yazıyorum,
sonra hemen siliyorum,
birileri görür diye korkuyorum.
Ama içimden atamıyorum,
her satırda, her düşüncemde o var.

Geçen gün göz göze geldik bir an.
O kadar kısa sürdü ki...
Ama içim karmakarışık oldu.
Bir saniye yetti her şeyi unutmaya.
Sanki o bakış, bütün suskunluğuma değdi.

Arkadaşlarım bir şey fark etmesin diye hep "iyiyim" diyorum.
Ama değilim.
Birini bu kadar sessiz sevmek çok yorucu.
Ne umut var, ne de vazgeçiş.
Sadece beklemek...
Ne olduğunu bile bilmeden, neyi beklediğini bile anlamadan.

Belki bir gün geçer,
belki bir gün unuturum.
Ama şu an değil.
Şu an sadece onun adını duymadan bile gülümsemek istiyorum.
Sanki o bilmeden, ben biraz daha büyüyorum bu hisle.

Jale Erdoğmuş

Sıkılıyorum

Bi yerinde durmuyor ruhum
Her şeyden sıkılıyorum
Sanki bastırılmış özgürlüklerim var
Sürekli kaçış halindeyim

Kendimden, kalabalıklardan,
Beni ben olmaktan alıkoyan her şeyden.
Bir rüzgâr geçiyor içimden bazen,
Yıkıyor kurduğum dengeleri sessizce.

Ne yöne gitsem eksiliyorum,
Ne kalsam tamamlanıyorum.
Bir adım ileri, bir adım geri —
Sanki hayat bir sınır çizgisi,
ben de hep kenarında yürüyorum.

Belki de özgürlük,
kaçmakta değil,
kendime geri dönmekte saklıdır.

Jale Erdoğmuş

Sosyologça içten dışa

Benliğimin kıyısında bir toplumsal norm üşür,
Uymadığım her kural bir iç sesle çatışır.
Rol çatışması kalbimde bir kördüğüm,
Her yüzüme başka bir maske dayayan görünmez bir rejim.

Anomi sabahları sessizce omzuma çöker,
Düzenin eksildiği yerde kaygı büyür, içim daralır.
Kişiliğim, toplumsal yapı ile pazarlıkta;
Ben mi toplumu şekillendiririm, yoksa o mu beni daraltır?

İçimdeki benlik sunumu yorulur günün sonunda,
Her sahne başka bir persona, başka bir boşluk.
Toplum benden bütünlüklü bir kimlik ister
Ben ise parçalı bir aynada kendimi toplamaya çalışırım.

Ve bilirim ki en derin sosyalizasyon,
İç sesimle yaptığım uzun müzakerelerdir.
Toplumun kalabalığı dışımda büyürken,
Ben içimde kendi küçük sosyolojimi kurarım.

Jale Erdoğan

Suskunum bu aralar

Bu aralar kimseyle konuşmak içimden gelmiyor,
Söyleyecek sözüm yok
Türkçem bitmiş sanki,
Yüregim hüzünlü,
Bir yanımda yaralı,
Kanayan yaram var
Ne yapsam iyileşmiyor
Kimseyi suçlamıyorum,
Kendimi bile!
Sorun,
sevmemek ya da az sevmek değildi,
Sorun,
Kendinden bile vazgeçecek kadar sevdiğin halde,
Sevgine ve sevdiğine sahip çıkamamandı,
Sorun,
Önceliğin olamamaktı,
Sorun,
Güvensizlik değildi,
Sorun,
Kendinden çok ona güvenmekti,
İşte bu yüzden
Sorun,
Hayal kırıklığına uğramaktı...

Jale Erdoğmuş

Sürgün kalbim

Sürgüne giden yüreğimle
seni de alıyorum uzaklara.

Seni de hasret bırakıyorum kendine,
seni de hüzne boğuyorum.

Kusura bakma sevgilim,
sevgime susayan kalbimi
acılarla dolduruyorum istemeden.

Belki sen de sevmek istedin beni,
belki de korktun sevilmemekten.

Nereden bilebilirsin ki
benim de seni deli gibi istediğimi?

Ne ben sana söyledim,
ne sen bana.

Ya reddedilmekten korktum,
ya da aşkına aşık olamamaktan.

Ve şimdi
sürgüne giden yüreğimle
seni de alıyorum uzaklara.

Jale Erdoğmuş

Sürgüne giden yüreğim

Sürgüne giden yüreğimle,
Seni de götürüyorum uzaklara,
Seni de hasret bırakıyorum kendine,
Seni de hüzne boğuyorum umarsızca,
Kusura bakma sevgilim,
Sevgine susayan kalbimi,
Acılarla dolduruyorum istemeden,
Belki sen de sevmek istedin beni,
Belki sen de korktun sevilmemekten,
Nerden bilebilirsin ki,
Benim de seni deli gibi istediğimi,
Ne ben sana söyledim,
Ne de sen bana,
Ya reddedilmekten korktum,
Ya da aşkına aşık olamamaktan...

Jale Erdoğan

Tarifsiz sevdam

Onu ilk gördüğümde, kalabalık bir sokaktı.
İnsan sesleri, araba kornaları, telaş...
Ama bir an, bütün şehir sustu.
Gözleri gözlerime değdi,
ve ben o bakışta bir ömrün saklandığını hissettim.

Yanına oturdüğümde, kelimeler boğazımda düğümlendi.
Sanki yıllardır tanıyordum onu,
ama aynı zamanda hiç tanımamıştım.
Gülüşü, içimde saklı kalmış bütün çocukluğumu uyandırdı.

Günler geçti, yollar uzadı,
ama her adımda ben onunla yürüdüm.
Bazen bir kahve masasında,
bazen sessiz bir parktaki bankta,
bazen de sadece gözlerimizde taşıdığımız sırlarla.

Şimdi biliyorum:
Aşk, büyük sözlerde değilmiş.
Aşk, birlikte susabilmekteymiş.
Ve ben, onun yanında sustuğumda,
bütün dünyanın şarkısını duyuyorum.

Jale Erdoğmuş

Tutkudan Arınmış Bir Tutku

Tutku, önce bir yangındır.
İnsanı kendine çağırır, kendinden eden bir ateş...
Ama zamanla insan anlar:
yanmak, her zaman aydınlatmak değildir.

Bir gün gelir, ateşin içinden bakmayı öğrenirsin.
Alev hâlâ oradadır, ama artık seni tüketmez.
İşte o an, tutku arınır.
Yanış bilince dönüşür,
ateş kendini tanır.

Tutkudan arınmış bir tutku,
suskun bir derinliktir.
Bir şeyi hâlâ istersin,
ama artık sahip olmak için değil,
onu anlamak için.

Bu tür tutku, göze görünmez;
çünkü alevi içe döner.
Kendini yakmadan ısıtan bir ışık olur.
Ve insan, o ışıpta
nihayet kendiyse yan yana oturabilir.

Jale Erdoğmuş

Uyan Nef's Uykusundan

Dünya sonsuz âlemlerin içinde bir toz tanesi,
O tozun da içinde bir zerre, o zerrede bir hiçlik.
Ve sen ey insanoğlu,
Kendini bu hiçliğin ortasında var sanırsın,
Oysa varlığın da, yokluğun da bir nefes kadardır.

Bir nefesle doğar,
Bir nefesle göçersin.
İki nefes arası bir yolculuktur ömrün,
Ve sen o yolda nefsin peşinde koşarsın.

Nefs ki, ateştir yakar sahibini.
Sen ki, o ateşe sevdalanmışsın,
Kendini onun içine atar da "ısındım" sanırsın.
Oysa bilmez misin, her hırs bir zincirdir,
Her kibir bir perde,
Her öfke bir karanlık.

Ey gönül!
Sana bu beden zindanını süslediler,
Sen o süsü cennet sandın.
Oysa hakikat, görünenden içerde,
Gözle değil, kalple görülür.

Bak bir toprağa,
Nice sultanları, nice bilginleri koynuna almış da,
Hepsi sessiz şimdi.
Hepsinin yolu aynı yere varmış;
Bir avuç toprak, bir nefeslik anı...
İşte bütün övünçlerin, bütün kavgan o kadar.

Unutma,
Kibirli olanın kalbi daralır,
Tevazu gösteren, Rahmet'e yaklaşır.
Dünya dediğin misafirhanedir,
Kalıcı sandığın her şey, emanettir.
Sen emanete hıyanet etme,
Zira emaneti alan, bir gün mutlaka geri ister.

Ey Âdemoğlu,
Nefsini terbiye et ki gönlün arınsın,
Gönlün arınsın ki Hak tecelli etsin içinde.
Sen kendini bilmedikçe, Rabbini de bilemezsin;
Çünkü "kendini bilen, Rabbini bilir."

Bırak kalbini taş değil, su gibi kıl;
Sert olan kırılır,
Ama su, her engele rağmen yolunu bulur.
Hırsını terk et, gönlünü secdeye yatır.
O vakit anlarsın:
Asıl zenginlik, malda değil hâlde;
Asıl varlık, nefeste değil nefeste O'nu anmakta.

Ey gönöl,
Varlık bir perdedir, yokluk hakikat.
Kendini yok bil ki O'nda var olasın.
Çünkü bu âlem bir gölge,
Ve sen o gölgenin içinde ışığı arayansın.

Jale Erdoğmuş

Uyku hali

Bir yorgunluk çöküyor bazen,
Ne bedenden, ne zihinden,
Ruhun içinden bir suskunluk gibi.

Başımı yastığa koysam,
Sanki dünyadan izin ister gibi...
Biraz unutmak, biraz hatırlamak istiyorum.

Belki de uyku,
gözlerin kapanması değil,
dünyanın iç gürültüsüne bir perde çekmektir.

Kim bilir,
Belki asıl uykumuz budur şimdi,
ve uyanmak,
ölümle değil,
kendimizi hatırlamakladır.

Jale Erdoğmuş

Ümitsiz aşkımın sessizliğı

Bir adın var, dilimden düşmez,
Kalbime dokunur her nefesimde,
Gözlerin bir uzak ülke olsada,
Ben vizesiz bir yolcuym orada.

Umudum, ince bir mum alevi,
Rüzgârın yönü senin nefesin.
Bir gülüşünle yanar,
Bir susuşunla söner içimdeki bahar.

Yollarına düşmem yasak,
Rüyalarına bile gizlice girerim.
Bir "keşke" kadar yakınım sana,
Bir "asla" kadar uzakta.

Ve bilirim,
Senin kalbinde ben yokum,
Ama ben,
Hâlâ sende varım,
Yokluğunun tam ortasında.

Jale Erdoğmuş

Yağmurlu bir gündü yüreğim..

Yoğun geçen bir ömrün ardından odamda oturmuş yağmuru İzliyorum,
Aslında ben böyle hayal etmemiştim, hayatım hiç de istediğim gibi geçmedi. Geldim ve gidiyorum. Elde var sıfır. İç dünyamda bir başıma kalmış ölümü bekliyorum. Dışa yansıtmıyorum İçinde olduğum buhranı. Kim ne yapsın ayrıca beni ve benim gibi içi çürümüş birini? Herkes, kendine bişey katacak, huzur verecek kendisini mutlu edecek birini ister hayatında. Benim kalbim kararmış, kendime faydam yok. Aynaya baktıkça göreceğim yüzüm yok. Göz kenarlarımda oluşan derin çizgiler Çok iyi anlatıyordu yılların yorgunluğunu. Ne çok anı biriktirmişim. Dilimde tüy kalmamıştı insanlara bişey anlatabilmek için, gösterdiğim çaba yarım kalmıştı umutlarım gibi.

.
.
.

Jale Erdoğmuş

Yak bi şiir geceye

Yak bi şiir geceye, efkarımız dağılsın,
Bir dize tuttum ateşe, senin aşkınla yandı,
Kokusu hüznüme karıştı, dumanı derdime sardı.
Her mısrayı içime çekişte
Sanki sen doluyorsun ciğerlerime,
Kelimeler sarıyor boğazımı,
Sustuğum yerlerde tütüyor hasretin
Bir duman yükseliyor sonra
Benim içimden, sana doğru.
İçinde sen, yanan ben..
Her nefeste biraz daha eksiliyorum.
Sana dokunuyor kelimeler..
Sanki her harfte ellerin var,
her nefeste adım adım aklına geliyorum..
ciğerlerime her çekişte senle doluyorum,
Bir ömürlük yanlış saklı biliyorum,
seni sevmek hataydı belki ama yine de seviyorum
Sözcükleri üflüyorum son kez, karanlığa saklanırcasına..
Belki biri dokunur yüreğine,
Belki de biri hatırlatır beni sana.
Baktığın yerde görülür silüetim
Bir hüzün kaplar, düşerim aklına
Ve sonra...
Bir sessizlik çöker, kül kadar ağır,
Etrafa saçılmış toz taneleri anlatır
Bazı aşklar bitmez, sadece içimizde tüter
şiir gibi, sigara gibi, sen gibi..

Jale Erdoğmuş

Yalancı Baharım

Bu yalancı bahar gibiydi senin aşkın,
Yedi şubatta yüzüme vuran güneş gibiydi,
Biteceğini bile bile inandım sana,
Her ne olursa olsun yaşamak istedim seni,
Kendi düşen ağlamaz derler ya hani,
İşte öyleydi duygularım,
İnanmak istedim hep benim olduğuna
Baharın da, güzün de, kışın da, hep başım gözüm üstüne dedim,
Kabullendim..!
Yalancı bahar da olsan,
Her anını, her zerreni yaşamak istedim,
Ben seni seviyorum ya
Bu bana yeter dedim...

Jale Erdoğmuş

Yalnız kalmaya ihtiyacı var kalbimin

Yalnız kalmaya ihtiyacı var kalbimin.
Bazen sessizliğin yankısında buluyorum kendimi,
kimseye anlatamadığım bir eksikliğin tam ortasında.
Ne birinin varlığı tamamlayabiliyor beni,
ne de yokluğu tam olarak silebiliyor içimden.

Yüreğimin en ücra köşelerine bile
hayata tutunmak isteyen bir yanım sızıyor hâlâ.
Bir parçam her defasında ayağa kalkmak istiyor,
bir parçamsa yorgun...
Gitmekle kalmak arasında asılı kalmış bir dal gibi,
rüzgâr nereye eserse oraya savruluyorum.

Sensiz eksik kalan yanım,
seninle de tamamlanamıyor.
Belki de mesele sen ya da ben değil,
yarım kalmış tüm cümlelerimizde gizli.
Bir tebessümle başlayan,
bir suskunlukla biten o hikâyede,
her şey yarım, biz dahil.

Varlığınla dolduramadığın boşluklar,
yokluğunla da gitmiyor benden.
Kök salmış bir acı gibi içimde,
zaman geçse de geçmiyor.
Kimi geceler sükûneti sever gibi yapıyorum,
oysa içimde fırtına kopuyor;
bir yanım hâlâ seni bekliyor,
bir yanımsa beklemekten utanıyor.

Biliyorum, kalmak bazen gitmekten zordur.
Ama ben yine de kalıyorum,
bütün eksikliklerime rağmen,
seni affedemeyen ama unutmaktan da korkan hâlimle.

Belki bir gün,
yalnız kalmanın huzurunda
kendimi tamamlamayı öğrenirim.
O zaman ne sen eksik olursun,
ne ben sevgilim

Jale Erdoğmuş

Yalnızız kabul edin..

İnsan belli bir yaşa, belli bir olgunluğa gelinceye kadar hep önemsendiğini, saygı duyulduğunu, dünyanın onun üstünde döndüğünü düşünür. Ben'lik duygusu hep var olmuştur. Kendisini yaşamın merkezine koyar. Hırsları vardır. İnsanların onu sevdiğini sanır. Oysa ki insan, Thomas Hobbes'in de dediği gibi "Homo, homini lupus est" yani insan, insanın kurdudur. Sizi kimse sevmiyor, herkes kendi menfaatini düşünüyor. Merhamet denilen dürtü bile kendinden olana bakma, ilgilenme bile bir çıkar uğruna. Ego tatmini ve suçluluk duygusundan arınmadan başka bir şey değil. İnsan zamanla anlıyor aslında tek bir birey olduğunu. Menfaat işin içine girince görüyor gerçekleri. Ve sonra itiraf zamanı geliyor kendinden bile gizlediği gerçekleri..

Güçlü olmak ve mücadele etmek zorunda kalıyor hayatla başa çıkabilmek için. Aslında insanın insana hissettiğini zannettiği sevgi de yok, aşk da..

Bir düşünün kendinizden pay biçin.. Bunu şöyle düşünün;

Annenizi yada sevgilinizi seversiniz onun güzel saçlarını da, ama o saç başında ona tutuluyken seversiniz. Aynı saç yemeğin içine düşse mideniz bulanır, tiksiniyorsunuz. Ee hani o saç telini seviyordunuz?

Ben yazarken öğrendim, muhtemelen siz de okurken öğrendiniz. Hepsi konuya dikkat çekmek içindi. Algılabilmek içindi anlatımımı.

Hayatını idame ettirirken izlediği yol yani kaderi, insanın kendi çabasına bağlıdır.

"Sakin kader deme kaderin üstünde bir kader vardır"

Ne yapsalar boş göklerden gelen bir karar vardır,

Gün batsa ne olur geceyi onaran bir mimar vardır,

Yanmışsam külümden yapılan bir hisar vardır" diyen rahmetli üstad Sezai Karakoç da Kaderin üstünde bir kader vardır demesi de bu yüzden söylenmemiş midir?

Başka bir perspektiften bakacak olursak, kişinin kendi kaderini kendi gayretiyle yönlendirmesi yine tek olduğunu, kimsenin kimseye etki edemeyeceğini, aklını, zekasını ve nefsinin nasıl kullandığını vb. gösterir. Torpil olmuyor yani. Egosunu ne kadar oto kontrol altında tuttuğu ve diğer insanları değil sadece kendisine yatırım yaptığı ortadadır, kendimize itiraf demesek bile.

Vin Diesel'in oynadığı Riddick filmindeki bir replikten esinlenerek bu yazıyı yazmak istedim çünkü bana getirdiği ilham, çağrıştırdıklarıydı. "Bazen gününüz kötü geçer, bazen gününüz çok kötü geçer. Tüm gezegen beni öldürmek istiyordu, açık alanda kalamazdım, bir saldırıyı daha savuşturamazdım, seni yıkan her zaman beklemediğinden olur"..

Evet bu çok doğru bir tespit. Ne gelirse başımıza beklemediğimiz anda, beklemediğimiz insanlar tarafından olur. Ana rahmine düştüğümüzde, ruhumuz üflendiğinde, kalbimizin attığı ilk an'da başlar serüvenimiz. Güçlü olmak zorundayızdır. Ne olursa olsun çok güçlü olmalıyız. Aslında mücadelemiz ana rahmine düşerken başlamıştır, milyonlarca sperm arasından büyük bir mücadeleyle yumurtaya ulaşıyoruz. Sadece biri embriyo olma hakkı kazanıyor normal şartlarda. Buradan bile yola çıkarsak tezimin doğruluğu teyitlenmiş olur.

Kısacası yalnızız ve güçlü olmak zorundayız..

Jale Erdoğan

Yalnızlığın iki yakası

Gecenin ortasında bir cümle düştü içime,
kelimeler uyurken bir anlam uyanıyordu.
Adını bilmediğim bir çağrı,
bir kalbin kendi yankısına seslenişi gibiydi.

Oysa hiçbir başlangıç saf değildir;
sen gelmeden önce de senin kokun vardı rüzgârda.
Bir anı, zamandan önce doğmuş olmalı,
çünkü seni tanımadan da seni özlüyordum.

Bir sokakta yürürken,
taşlar ayaklarımın altında değil,
kalbimin içinde yankılandı.
Her adım, bir şiirin yarım kalmış mısrasına dönüşüyordu.

Senin sesin geldi sonra —
kırık bir aynadan yansıyan ışıktı belki,
ama ben her kıvılcımda
bütün bir yangını gördüm.

Biz birbirimize varmadık aslında,
sadece birbirimizin eksikliğinde büyüdük.
Sen bir sessizliğin suretinde,
ben bir bekleyişin içinde çoğaldım.

Ve zaman,
bizi aynı hikâyenin iki yanına yazdı.
Birimiz "belki" dedi,
diğerimiz "artık" —
ve ikisi de aynı suskunluğu taşıdı.

Şimdi anlıyorum,
aşk bir kavuşma değilmiş;
aynı acıya iki farklı pencereden bakabilmekmiş.

Birbirine dokunmadan yanabilen
iki yalnızlık kadar yakındık biz —
ve belki de,
aşkın en derin hâli buydu.

Jale Erdoğmuş

Yalnızlığın suskuncası

I)

Bir umut yürüdüm güne doğru
Gün bakışlarını düşünerek,
Anladım ki ıssız sokağın içinde kalan kuytu köşeye saklanmış kör kuyudaymışım meğer.
Hiç bir ses, hiç bir ışık yok zifiri gözlerinden başka aklımda kalan.
Yalnızlığın dibine vurdum
O kuyuda benim gibi yalnızlığın dibine vurmuşlar vardı
Kimse konuşmuyordu, bakmıyordu, duymuyordu,
Bir hal vardı cehennem gecesi gibi
Kan revan içindeydi her yer
Herkes kendi suskunluğuyla "suskunca" konuşuyordu,
Ben çok iyi bilirim suskunca dilini
Yıllardır bildiğim dildi o
Sonra
Bir fısıltı geldi kuyunun dibinden,
Kimin sesi, bilemedim belki bendim.
Belki yıllar önce bıraktığım bir parçam,
Yaralı, küsmüş, ama hâlâ bekleyen.

Suskunluk birden büyüdü içimde,
Bir ağıt gibi yankılandı taş duvarlarda.
Anladım,
Bazen umut da karanlıktan doğar,
Ve bazen güneş, kör bir kuyuda uyanır.

Gözlerimde hâlâ ışık aradım,
Ama karanlık daha kalın, daha soğuktu.
Kuyunun dibinde yankılanan sessizlik
Beni kendime daha da yabancılaştırdı.

II)

Bir umut yürüdüm güne doğru
Gün bakışlarını düşünerek,
Anladım ki ıssız sokağın içinde kalan kuytu köşeye saklanmış kör kuyudaymışım meğer.
Hiç bir ses, hiç bir ışık yok zifiri gözlerinden başka aklımda kalan.
Yalnızlığın dibine vurdum
O kuyuda benim gibi yalnızlığın dibine vurmuşlar vardı.
Kimse konuşmuyordu, bakmıyordu, duymuyordu,
Bir hal vardı cehennem gecesi gibi
Kan revan içindeydi her yer.
Herkes kendi suskunluğuyla "suskunca" konuşuyordu,
Ben çok iyi bilirim susunca dilini;
Yıllardır bildiğim dildi o.

Bir fısıltı geldi kuyunun dibinden,
Kimin sesi, bilmedim — belki bendim,
Belki yıllar önce bıraktığım bir parçam,
Yaralı, küsmüş, hâlâ bekleyen,
Ama artık neyi beklediğini bilmeyen.

Suskunluk birden büyüdü içimde,
Bir ağıt gibi yankılandı taş duvarlarda,
Soğuk ve nemli taşların arasında titredi nefesim.
Anladım,
Bazen umut da karanlıktan doğar derler,
Ama bazen de güneş, kör bir kuyuda bir daha uyanmaz.

Gözlerimde hâlâ ışık aradım,
Ama karanlık daha kalın, daha soğuktu.
Her adımım yankısız kayboldu taşlarda,
Ve kuyunun derinliği
Beni kendime daha da yabancılaştırdı.

Ne el vardı uzanan, ne ses vardı duyulan,
Sadece kendi nefesim ve onun ağır, boğuk ritmi...
Ve ben hâlâ,
Kör kuyuda, kendi yalnızlığımın dibindeyim,
Ne umut var, ne güneş,
Sadece sessizliğin derinliği
Ve onun tarifsiz ağırlığı...

Jale Erdoğmuş

Yarım kalan hikayelerle ben

Yarım kalmış hikayelerim var benim,
Yarım bırakılmış, yaşanamadan bitmiş...
İçime gömdüğüm duygularım var,
Duyulmayı, anlaşılmayı bekleyen yaralarım...

Yüreğimin en derin yerlerine sızan,
Sessizce içime akan gözyaşlarım var.
"Sûkutum edebimdendir" dediğim
Sessiz çığlıklarım var.

Lal olmuş dilimden haykıran
Bir sabır, bir özveri saklı içimde...
Nef'simi zapt etmişim nice kez,
Kendimden geçerek, kendime dönmüşüm.

Mecburdum bazen...
Kiminin hikayesini ben yarım bıraktım,
Kimi ise beni yarım bıraktı.

Olması gereken buydu belki,
Ama insan en çok da buna iç geçiriyor;
Keşkelerle iyikiler arasında
Bir ömürlük sessizliği büyütüyor.

Jale Erdoğmuş

Yay Burcuyum Ben

Herkes bir tutturmuş yaylar, özgürlüğüne düşkündür diye. Oysaki özgürlük hovardalık değildi bilinenin aksine, bağlı kalmaktı sevdiğine, ruhunu dilediğince yaşamaktı, ona ait olmaktı. Dileğini sade bir şekilde yalansız söylemekti..

Gezgindi ruhu, filozoftu kendisi. İyi bir düşünür, iyi bir sorgulayıcıydı.

Yay Burcuyum ben,

Sevdim mi tam severim, sildim mi bir kalemde.

O bir kalemde silene kadar çok sabreden, çok gözlemleyen, çok sorgulayan, çok düşünen bir yapım vardır. İçimde binlerce hazine barındırır, sadece sevdiğime sunarım.

Akıl oyunlarında üstüme yoktur.

Hele aptala yatmak var ya..

Gittiğim yol nasıl güzel..

Haz alırım giderken.

Merak ederim sürekli, öğrenmeye açımdır.

Arkadaş canlısı, sıcakkanlı bir yapım vardır cinsiyetsizce. Bazen konuşmayı çok severim anlayanı varsa, bazense kimseler duymaz ne konuştuğumu, yazılarımı okuyanlar anlar iç sesimi..

Zekaya önem veririm, merhametli ve vicdanlı olduğum kadar. Duygusallığımı belli etmem, güçlü görünmeye çalışırım. Huzursuzluk olan her yerden, her ilişkiden kaçarım.

Mutluluğu kovalar, kendi kendime yeterim.

Çok şans veririm, empati kurarım. Olmuyorsa zorlamam. Üstüne düşmem. Beni hak etmiyorsa ve buna iyice emin olmuşsam işte o zaman siler geçerim. Tek kalemde..

Jale Erdoğmuş

Yine olmadı

Kalbim yoruldu artık
Yeniden sevmelerden,
Yeniden her tanıştığıma defalarca aynı şeyleri konuşmaktan, her anlatışta yaralarımın kabuklarının soyulmasından, iyileşmesine müsaade edilmemesinden çok yoruldum.
Yine olmadı.
Akli başında sanmış ama değilmişim... Birde şiir yazmış giderken,

“Sevdanın Kıyısında”

Bir zamanlar gözlerinle başlıyordu günüm,
Adını duymak, nefes almaktı...
Ama şimdi her adımda
Boğuluyorum senin sevginde.

Sevmek ne zaman bu kadar yorucu oldu?
Ne zaman güvensizlik sardı ellerini?
Ben bir ömrü paylaşmak isterken,
Sen her anımı sahiplenmeye kalktın.

Kıskanmakla başladı yıkımımız,
Sevdaya kelepçe vurdun,
"Benimsin" dedin her seferinde,
Ama ben kendimi kaybettim o cümlelerde.

Ben seni çok sevdim,
Ama kendimi de unutamayacak kadar.
Birlikte olmak,
Bu kadar nefessiz olmamalıydı.

Şimdi gidiyorum...
Bir veda değil bu aslında,
Bir haykırış:
Sevgi özgür bırakmalıydı bizi.

Kalbimde hâlâ izlerin var,
Ama artık biliyorum...
Sevgi, zincir değil;
Kanat olmalıydı... uçmak için,
Kaçmak için değil.

Kendi hatasını ört bas ederken, ne kadar da rahat..
İnsan görmez kendinde olanı, karşısındakine yaşattığını.
Empati yoksunu olursa işte böyle son noktayı koyar. Derki: Sen beni hak etmiyorsun.
Bana değer verseydi zaten kendine çeki düzen verirdi. Suçlamazdı, bahane üretmezdi.
İnsan o an anlıyor, seni gerçekten sevenin olmadığını. Boş sevdalara yelken açtığını, O kişinin senin rüzgârın olmadığını...
Üzüldüğünde kalınca anlıyorsun..

Jale Erdoğmuş

Yine seni yazıyorum

Yine seni yazıyorum boş sayfalara,
adıma sığmayan bir özlemle.
Her cümle, senden kalan bir iz gibi
parmaklarımın ucunda çoğalıyor.

Unutmak istedikçe
bir harf daha düşüyor içimden,
sanki kalbim seninle yazılmış
yarım bir hikâyeyi tamamlamaya çalışıyor.

Gölgen bile yetiyor bazen,
bir an'a dokunan ince bir rüzgâr gibi.
Sesin yok, yüzün yok,
ama yokluğun bile bir şiir taşıyor kendinde.

Ve ben,
seni yazdıkça eksilmiyorum artık;
aksine her kelimede biraz daha
kendi gerçeğime yaklaşıyorum.

Çünkü biliyorum
bazı insanlar gitse bile
insanın içinden asla uzaklaşmıyor;
sen de benim içimde
yazıldıkça çoğalan o sessiz yerdesin hâlâ.

Jale Erdoğmuş

Yokluğunda..

Yokluğunda yine üşüyor yüreğim
Sensizlikle yine sızlıyor kalbim
Göremeyince, dokunamayınca koklayamayınca
Yine hüzün çöküyor
Göğsüm sıkışıyor
Özlemin yakıyor her zerremi..

Jale Erdoğmuş

Yürek yanmaz mı?

Sevdiği Adam – Kadının Gözünden

Bu gece...
sessizlik her zamankinden daha ağırdı.
Sanki karanlık bile, onun yokluğunun ağırlığını duyuyordu.

Adamı düşündüm...
Çilekeş, yorgun, ama hâlâ bir umutla yürüyen...
Ölümü bile bile, içindeki sevgiyi yaşamak isteyen.

Biliyorum...
Kalbi sevgiyi tatmadan gitmeyecek.
Ve biliyorum...
Bir gün, belki sessizce,
"En azından severek öldü," diyeceğim.

O an...
yorgun yüzündeki tebessümü düşledim.
O tebessüm, bana sevgiyi tattıran her anın özüydü.

Onun adımları, her nefesi, bana minnettarlığın sıcaklığını taşıyordu.
Ve ben, sessizce onun yanında dururken,
onun hayatının son anlarını bile
sevgiyle doldurduğunu biliyordum.

Ha bir gün uzun yaşamıştı,
ha bir gün kısa...
Ama biliyorum...
Kalbi sevgiyi tatmıştı ya,
işte...
bu, hepimize yetiyordu.

Jale Erdoğmuş